

Mám lidi docela rád

Miroslava Dvořáková

V salonku s umakartem obloženými stěnami bylo dusno. Stoly přikryté silně naškrobenými ubrusy s vetkaným logem předpotopní Jednoty, otřískané židle snad ještě z první republiky. Šlo o neoficiální zasedání, na kterém si členové zastupitelstva pravidelně ladili noty před tím veřejným, kde už se „hádali“ jen občanům pro formu.

Slova se chopil starosta: „Máme tu návrh odprodeje parcel v Záhumení. Podklady jste obdrželi už před minulým veřejným zasedáním, ale protože se, jak jistě pamatujete, objevily pochybnosti, bylo to odloženo.“

„Říkám, že je v tom nějaká čertovina,“ houkl šedesátník s vizáží sedláka vklíněný mezi veterináře v mysliveckém a místostarostu v příliš těsném ručně pleteném svetru.

„Zajímá mě,“ pípla hubená ženička s čerstvou trvalou, „proč chce někdo pozemek, pod kterým je... mírně řečeno... nepořádek.“

„Logická zátěž,“ ozvala se snaživě vlnadná plavovláška v nejlepších letech, majitelka místního papírnictví.

„Ekologická zátěž, paní Boženko,“ opravil ji s vražedným úsměvem starosta, bývalý pedagog. „Právě o tu skládku jde,“ dodal. „Dříve nebo později se to provalí. A pokud se jí nezbavíme včas, zůstanou ty starosti na nás.“

„Odstranění starých ekologických zátěží platí unie. Jsou na to dotace,“ zahřimal jízlivě sedlák. „Však jsem na to upozorňoval před volbami.“ Postupně zvyšoval hlas. „Ale vy jste voliče oblblí akvaparkem! Teď na tu srandu, na které se napakoval kde kdo, a na kterou skoro zadarmo svážíte celý mikroregion, doplácíme deset mega ročně!“

Dřív, než se z podrážděného pléna přidá další rebel, zareagoval místostarosta: „Nedostatečnou propagaci sportovního areálu, řešila minulá rada. Zadali jsme studii...“

„Další vyhozený prachy,“ zahučel opoziční sedlák.

„Ta agentura má nejlepší reference, pane Bavleno,“ řekl dotčeně místostarosta.

„Nepracuje v ní náhodou tvůj švagr, Jeronýme?“ poznamenala s bezelstným výrazem papírnice Boženka.

„Připomínám, přátelé, že jednáme o odprodeji parcel v Záhumení,“ přerušil přestřelku starosta.

„Ale ve skutečnosti je to skládky,“ ozvala se trvalá.

„Ovšem,“ připustil starosta, „ale podle evidence na katastru nemovitostí je to orná půda. Momentálně je zatravněná, využívána jako pastvina.“

„Jasně,“ prskl Bavlena, „ale fakticky tam šedesát let vozili odpad z domácností i ze všech fabrik, co jich v okrese je. Potom to zavezli tunama kalů z cukrovaru, a po plyšáku, když cukrovar zavřeli, na to přihodili zeminu z čištění slepých ramen Ryšavy...“

„Jako kluci jsme tam chodili hledat poklady,“ zasníl se starosta. „Dokola rezavý děravý plot, na bráně cedule „Nepovolaným vstup zakázán“. Vyvážely se tam zbytky z Plastony, Eletoxu, Ropeny, povalovaly se tam hromady barevných plastových vláken. Některé ve tmě i svítily... Plot a bránu dávno někdo odvezl do sběrný... Možná i tu ceduli. Byla plechová.“

„Zásadní ale je, že teď to skládka není.“ Trval na svém místostarosta.

„Co není, může být. Kdyby se ta skládka dala znovu provozovat, nemuseli bychom si dělat starosti s rozpočtem,“ poznamenal škodolibě Bavlena. „Zbylo by i chodníky. Taková skládka je zlatým dolem. V republice je jich necelých dvě stě. A pořád jich ubývá. Nový už se otevírat nebudou. Unie to zakázala. A do roku 2020 se to má zrušit úplně. Nastudoval jsem si to.“

„Ježíši!“ vykulila oči blond'atá Boženka. „A co potom?“

„Oni tam nahoře to zase nějak vyřeší,“ mávl rukou Bavlena. „Jsou v tom prachy, jako vždycky.“

„To jako, že by město provozovalo skládku, Vojtěchu?“ zhroutil se vrásčitý pán v tvídovém saku, který doposud nezaujatě listoval lesklým obrázkovým magazínem.

„Nebyli bychom první,“ odsekl Bavlena. „Proč to prodávat cizí firmě, když na tom můžeme profitovat sami?“

Starosta si trpitelky povzdychl. „Podle současné legislativy by to provozovat nešlo. O znovuotevření proto nemůže být vůbec řeč.“

„Musely by se udělat sondy, muselo by se to nejdřív sanovat, že?“ čepýřil se Bavlena. „A to by se provalilo, jaký svinstvo tam je!“

„Ježíši, tak se pojd'me nějak domluvit. Mám za hodinu církevní sbor!“ zaúpěla hubená trvalá.

„Tak ať nám ten kupec řekne, co s tím teda chce dělat! Rozhodně by se mi nelíbilo, kdyby udělal skrývku, skládku si nechal dodatečně povolit a potom ji mýrnyx týrnyx provozoval sám, když bychom totéž mohli dělat sami,“ hřímál sedlák.

„Už se vzpamatuj, Vojtěchu! To by mu z legislativních důvodů neprošlo!“ křikl místostarosta.

„Ha! Když se chce, všechno jde!“ trval na svém Bavlena.

„Navrhuj,“ řekl starosta, „abychom si vyslechli pana Stonea, zástupce společnosti Waste-strain. Vysvětlí nám, co by s tím pozemkem udělali.“

Konečně přišla moje chvíle. Ještě jsem narovnal projekční plátno na stojanu, a pustil se to toho. Během pěti minut jsem se proklíkal prezentací Waste-strain s dvacetiletou historií sanací ekologických zátěží. Dalších pět minut jsem vysvětloval, co uděláme s pozemkem v Záhumení. Zapůsobilo solidní technologické zázemí v třídících centrech, své udělaly i průkazné a ověřitelné informace o investicích do aplikovaného výzkumu technologií separace odpadů prostřednictvím polarizovaného světla. Nejlepší dojem ale udělaly idylické snímky rekultivovaných pozemků. Výsledky práce naší krajinyotvorné divize zaberou vždycky.

Atmosféra se uvolnila, sekretářka roznesla kávu.

„Znamená to, že byste tu nic nenechali?“ ujist'ovala se papírnice Boženka.

„Vytěžili bychom to a odvezli do našich separačních center,“ přisvědčil jsem.

„A místo díry jezero?“ chtěl vědět rudolící mládenec, který ještě nedovršil třicítku.

„Je tam vysoká hladina podzemní vody, takže to bude snadné,“ odvětil jsem. „Rekultivace sanovaného území je vlastně hlavní podmínkou získání podpory z evropských fondů. Jinak bychom do toho ani jít nemohli.“

„Ty vaše záruky ještě dám k přezkoumání synovi. Učí na právech,“ zavrčel Bavlena.

V duchu jsem se ušklíbnul. Žádná záruka není stoprocentní a žádná smlouva není neprůstřelná, ale tentokrát skutečně nebyl důvod k pochybnostem. „Dodatkem kupní smlouvy bude povolení stavebního úřadu o pozemkových úpravách a rozhodnutí o využití území. Tím budeme mít zaručené, že jakmile pozemek zakoupíme, můžeme ho sanovat a vy se zase pojistíte, že vám tam v budoucnu nebudeme dělat něco jiného, než jsme slíbili. Tedy, že vám ho po rekultivaci za jednu korunu prodáme zpátky, protože podle územního plánu se tam nic postavit nemůže.“

Uháněl jsem potemnělou dálnicí, do předního skla narážel podzimní déšť. Ke schůzce s Tobiášem, zbývalo třicet kilometrů. Z reproduktorů duněli staří dobří The Doors, ale nemohl jsem si Light My

Fire pořádně vychutnat, protože mi v hlavě brebentily ty roztomilé dotazy z dnešního „předzastupitelstva“.

„A když se to bude nakládat, nebude to smrdět? Bydlím přes cestu.“

„A máte ISO?“

„A co vícepráce? Dáte vydělat i místním?“

Nakonec jsem se rozchechtal. Jestli já mám tohle zapotřebí?

Benzínky podél dálnic mám zmapované. Na některých si mě i pamatují. Něco s tím udělám, než to začne být akutní. K setkání jsem vybral Shellku s restaurací. Tobiáš v černé hedvábné košili a ručně šitém tvídovém saku už tam seděl.

„Tak jak?“ zajímám se, zatímco odstrkoval talíř.

„Kuchaře za úsvitu zastřelil,“ zahuhlal.

„Mluvím o České odpadové.“

„Áha.“ Rozzářil se úsměvem. Příliš širokým. „V nejlepším pořádku.“

„A brambory v řádku,“ zarýmoval jsem. „Radši bych slyšel podrobnosti, zlato.“ Pokaždé, když tvrdil, že je všechno v pořádku, bylo třeba mít se na pozoru.

Upřel na mě oči, a vážně prohlásil: „Prodali to. Ale vyskytly se, ehm, potíže.“

„Něco jsem o tom slyšel.“ Nelíbilo se mi to.

Ošil se a pokračoval: „Byl to velký objem. Miliony tun kubíků na osmi hektarech. A přípravná jednání trvala nějaký ten měsíc. Nedalo se to uspěchat ani ututlat.“

Supi, pochopil jsem. Tím jsem měl na mysli běžné firmy nakládající s odpady. Tomu se u velkých projektů zabránit nedá. Není divu, že je zajímá, proč se dereme do projektů za tak, z jejich pohledu, nevýhodných podmínek. I proto nepoužíváme telefony na nic jiného, než na domlouvání schůzek.

Všechno řešíme „per huba“.

„Kolik nás to stálo?“

Ukázal na prstech pravé ruky.

„Jenom?“

Zatvářil se zkroušeně. „Za nabourané auto. Ale ten Kvasnička to nezvládl. Něco už jsem ti naznačil telefonicky.“

„Vysvětlí mi to.“

„Vnutil se České odpadové s konkurenční nabídkou. Nabídl jim podíl. Přivlekl dva rádobý experty na ekologickou osvětu z úřadu vlády, a potrhlou analytičku s analýzou proveditelnosti. A taky tvrdil, že skoulí dotace. Slíbil, že nebude potřeba skládku uzavírat. Naopak, při jím propagované kombinaci mechanicko-biologických úprav a spalování bude žádoucí ji provozovat i do budoucna. Hrůza.

Správní rada se rozhodla pro něj. Zkusil jsem to s ním po dobrém, ale vůbec se nedal oblnout.“

„Nedal?“ podivil jsem se.

Pokrčil rameny. „Byl prostě imunní. Poslal mě do prdele. Sledoval jsem ho na dálnici, jenže on si věřil. Nakonec jsem ho... spíš nedopatřením... rozmáznul po svodidle.“

V hlavě mi zahučelo. „Tvrdý praktiky jsem ti zakázal! Můžeš uplácet, oblbovat, intrikovat, můžeš dělat všechno, co je běžně v kurzu, ale toto je příliš riskantní!“

Na Tobiášově hezké bledé tváři se usadil provinilý výraz. „Vážně z toho nemám žádnou radost. No, ale Česká odpadová nám Hermetickou skládku prodala podle původní dohody.“

„Že by to šlo tak snadno?“

„Ještě trochu jsem to popostrčit musel,“ ošil se. „Všichni jsou strašně nechápaví. Když jsem se jim znovu připomenul, řekli, že Kvasničkův návrh se jim zalíbil. Převzali jeho realizační tým. Další investor se taky rychle našel.“

„Co jsi udělal?“

„Pár pitomin. Zdechlá kráva v bazénu, nepořádek v domě a tak. Nakonec pochopili.“

Kroutil jsem nad tím dopuštěním hlavou. První a zásadní podmínkou je nenápadnost. Už tak je zlé, že jako daňoví poplatníci musíme figurovat v rejstříku ekonomických subjektů...

No, napravovat už nebylo co. Tobiáš mi dělal starosti. Sklony k impulzivním reakcím míval i v dobách, když ještě pracoval pro mého otce. Prakticky jsme spolu vyrůstali, proto mi jako jeden z mála říkal jménem. Ale to už je strašně dávno. Myslel jsem, že už se zklidnil. A teď se ukazuje, že si pořád ještě potřebuje něco dokazovat. Rezignovaně jsem si povzdechl. „Neměl jsi to tak hrotit. Příště si zavolej posily. Jinak tě přeložím do Brazzaville.“

Plaše přikývnul. „Dobře, Rafe.“

„A co tvoje Záhumení?“ nadhodil s viditelným ulehčením, že to má za sebou.

„Díky za optání, jde to.“ Zabuřel jsem. Byla to řečnická otázka. Nemíval jsem ve zvyku se vykecávat, a naši to věděli.

Naštěstí se objevila číšnice a přinesla mi objednanou zelňačku.

„Konkurence pořád nic?“ dorážel dál. Netrpělivost násobená desetiletími z něj přímo čísel.

„Skoro dva měsíce ani vidu ani slechu,“ zamručel jsem.

„Mám tutéž zkušenost,“ poznamenal. „Co asi pečou?“

Naši konkurencí nikdy nebyly běžné odpadářské firmy, ale jedině Hideova Pure-Industry, naše vlastní krev. Jak já, tak bratránek Hide jsme totiž sledovali tentýž cíl.

Zbývající půl hodinu jsem Tobiášovi vysvětloval podrobnosti dalšího úkolu. Jednalo se o dvanáctihektarovou uzavřenou skládku na severní Moravě. Bude to jeho poslední záležitost ve Střední Evropě. Tady je příliš profláklý.

Tobiáš v novém Porsche Cayenne odfrčel, a já skrze skleněné stěny restaurace vyhlížel další kontakt. Letadlo z Vídně přistálo už před hodinou. I po odbavení by jí cesta sem neměla zabrat více než hodinu. Komunikovali jsme povětšinou elektronicky, ale občas bylo zapotřebí si promluvit pořádně. Byl jsem zvědavý, co chce, protože o rozhovor mě požádala ona.

K benzínce přijížděl taxík. Zastavil před vchodem. Jako čertík z krabičky vyskočil řidič, oběhl auto a otevřel dvířka spolujezdce. Vynořila se Benedikta. Nasoukaná do zářivě žlutého kostýmku, co na ní seděl jako druhá kůže, uhlově černé vlasy stočené do volného uzlu, v šedivých lodičkách a s kabelkou s hadím vzorem, vyrážela dech všem zdravým jedincům mužského pohlaví od desítky do sta. Taxikář jí podal zavazadla. Byl odměněn letným pohazením na tvář. Odplula jako sen, skleněné posuvné dveře se za ní nehlučně zavřely. Ten nešťastník tam ještě chvíli stál a přiblíže se usmíval.

Drama se zvenčí přesunulo dovnitř. V přítomí se zaleskly tváře, které se po ní otáčely. Úplně jsem cítil, jak se vaří vzduch, když se blížila k mému stolu.

„Zase děláš rozruch,“ procedil jsem mezi zuby, jakmile vítězoslavně vklouzla na židli naproti mé.

„To jsem celá já,“ ušklíbla se a vzápětí na mne kriticky zhlídla: „Zato ty vypadáš hrozně. Ty hadry co máš na sobě, bych nedala ani na charitu, a to vrabčí hnízdo na hlavě...“

Pokrčil jsem rameny. „Nerad na sebe upozorňuju.“

Udělala rozhořčený obličej. „To ale neznamená, že musíš dělat ostudu, kam se hneš. Právě ty.“

Nemělo smysl jí vysvětlovat, že v obleku od Hugo Bosse byl si na předzastupitelstvu v Libné moc sympatií nezískal. Už jsme to řešili mnohokrát. Vysvobodil mě číšník. Sledoval jsem, jak roztomile váhá mezi těstovinovým salátem a rybou, a uvádí číšníka do rozpaků svým sexy posazeným hlasem. Něco bylo jinak než obvykle. Oči pod křídly dokonale upraveného obočí jí přímo zářily, pleť se zdála být ještě světlejší...

„Máš nový make-up?“ vybafnul jsem, jakmile zmatený číšník zmizel.

Úsměv pohasl. „Do Vídně se už nevrátím, Rafaeli.“

„Hm, potřebuješ změnit prostředí?“

„Ne,“ prskla. „Už to trvá moc dlouho, a výsledky jsou v nedohlednu. Něco se musí stát.“

„Jako třeba, že se Země zatřese, a všichni denneové budou jako dřív?“ poškleboval jsem se.

„Myslím to vážně,“ usadila mě. „Padesát let se pachtíme, a pořád nemáme záruku...“

„Přestaň,“ uřál jsem jí. „Jestli zpanikaříš, můžeme to zabalit rovnou.“

Podložila si rukama bradu, nasadila ponurý výraz a spustila: „Nemohli byste, alespoň přechodně, s Hidem uzavřít...příměří? Staly se ti hrozné věci, a já to vůbec nezlehčuju, ale pořád platí, že až budete mít všechny střepiny pohromadě, musíte se dohodnout.“

Zatímco jí servírovali těstoviny, měl jsem čas její výlev zpracovat. Co to na mě zkouší? Já přece vím, že se v budoucnu spolupráci s Hidem nevyhnu.

Přesně tak jsme před padesáti lety začali. Zahodili jsme staré antipatie, vypracovali Plán obnovy a začali pracovat společně...

Podle velikosti tří dochovaných střepin jsme vytvořili schéma prasklin a dopočítali jejich konečný a tvar. Každou střepinu jsme pojmenovali od jedničky do devítky. Zbývalo získat dalších šest. Několik let jsme se zabývali simulacemi osudů střepin v běhu času. Rešerše z historických pramenů i osobní korespondence očitých svědků havárie nám pomohla k zjištění, že čtverku, pětku, šestku a sedmičku si rozebrala různá muzea, osmičku soukromý sběratel. O devítce žádné zprávy nebyly.

To už se psala sedmdesátá léta dvacátého století. Pro pátrání v takovém rozsahu jsme potřebovali krytí. Začali jsme se proto zabývat tím, čemu se dnes vznešeně říká facility management, dříve správa objektů. Tato činnost zahrnuje včetně ostrahy, administrativy a údržby i úklid. A při úklidu se dá skvěle hledat. Hide a já jsme každý založili těch společností několik. Když naši agenti s prachovkami a kbelíky prohledávali muzea, knihovny, paláce šlechty i měšťanské budoáry, štěstí se na nás konečně usmálo. V osmdesátém pátém Hide našel na odloučeném pracovišti depozitáře Louvre čtverku a pětku, a krátce na to se jeho agentům podařilo získat v jakési exekuci v Miláně i šestku. Průlom přišel v devadesátých letech. Dostal se k nám listinný důkaz svědčící o tom, že minimálně jeden z devíti fragmentů byl v padesátých letech vyhozen do popelnice. Jednalo se o zmínku v dopise, který pocházel z šedesátých let. Byl objeven v Americe jako součást pozůstalosti antropologa zabývajícího se starými civilizacemi. Byl psaný německy, ale spíše jako kdyby ho psala osoba, jejíž rodný jazyk je jiný, a německy píše jen proto, že je to jazyk, kterým se dorozumívá s protistranou. Z kontextu vyplývalo, že k vyhození střepiny do odpadu došlo někde v Evropě v padesátých letech, ale už nebylo jasné, kde přesně. Pisatelka střepinu popsala tak podrobně, že tvarem nepochybně odpovídala bájné hypotetické devítce. A nakonec popsala rozhořčení nad ignorantstvím své matky, která ten vzácný artefakt s tajemnými symboly, jejichž rozluštění by jí určitě přineslo Nobelovu cenu, vyhodila do popelnice. Součástí dopisu nebyla zpáteční adresa, autorka se podepsala pouze iniciálami. Bylo zjevné, že adresát i pisatelka necítili potřebu to upřesnit, proč taky. V době, kdy jsme dopis získali, byli už oba mrtví. Další pátrání končilo ve slepých uličkách, rešerše v dobovém tisku, albech, ročenkách rodinných příslušníků adresáta dopisu taky nic nového nepřineslo. Nezbyvalo, než se zaměřit na celou Evropu. Rozšířili jsme pole působnosti na likvidaci domovního odpadu a pustili se do sanování starých skládek.

Koncem dvacátého století vrcholila energetická krize. Společnost šílela z představy, že se zásoby uhlí a ropy vyčerpají. V honbě za levnou energii všichni hledali alternativy. Možnost využívat energii z odpadu ležela přímo na chodníku. Investoři do technologií energetického využívání odpadů se tehdy vyrojili jako houby po dešti. Tepelnou energii z odpadů mohli využít jejich přímým spalováním, ale univerzálnější bylo ji přeměnit na elektřinu v kogeneračních jednotkách.

Spalování odpadů jsme museli zarazit, dokud je nepřetřídíme. Nehrozilo sice, že by se střepina mohla roztavit, ale vlivem žáru v peci by mohlo dojít k porušení čitelnosti symbolů.

Snadno se řekne, hůře udělá. Přírozeně nás zajímaly pouze skládky, do kterých se naváželo

v padesátých letech, ale nakonec bylo snazší to zarazit plošně. Napadlo mě vzít si na pomoc veřejné

mínění. Z nepodstatných záležitostí nadělat takový humbuk, aby se to, co děláme, dalo dobře maskovat. Musím uznat, že na to je zase mistrem Hide. Dokonce celý fenomén generalizoval. Jeho teorie o uhlíkové stopě a globálním oteplování zapříčiněném spalováním fosilních paliv měly dokonce větší úspěch, než jsme čekali. Pro některé citlivější jedince se ekologie stala dokonce novým náboženstvím.

K odhození střepiny číslo devět do popelnice došlo v Evropě, i když se nám nepodařilo zjistit, ve kterém městě, dokonce ani ve které zemi. Naši agenti proto intenzivně lobovali v europarlamentu proti spalovným odpadům. Výsledkem byly nejen emisní povolenky a koketování s uhlíkovou daní, ale hlavně unijní ekologické dotace. Ať už to byla podpora odstraňování starých ekologických zátěží, výroby alternativních paliv z biomasy, nebo technologických inovací separace a recyklace odpadů. Nebyla lepší zástěrka pro hledání deváté střepiny, než ekologie. V hysterické atmosféře plné obav z tajících ledovců jsme v klidu mohli rozebírat evropské skládky, třídít odpad do nepříčetnosti, a svět nám tleskal a ještě nám na to i přispíval.

Jedné únorové noci na přelomu století Hide a jeho banda zaútočili na má separační střediska. Dvanáct mých lidí pozabíjeli, některé až po tom, co z nich vytáhli přístupová hesla k databázím.

Když se to stalo, nedokázal jsem přiměřeně reagovat, protože mne vyřadili s předstihem. Bydlel jsem tehdy na předměstí Vídně. Vracel jsem se domů po dvou dnech na Pyrenejském poloostrově.

V kufříku jsem si přivázel dvě čerstvě nalezené střepiny - sedmičku a osmičku. Celé pátrání mi trvalo dva roky. Dlouho jsem od Hidea sklízel shovívavé úšklebky, protože jeho agenti byli úspěšnější. Proto jsem to tentokrát vzal do rukou osobně. Všechno jsem držel pod pokličkou, dokud jsem střepiny od vdovy po majiteli madridského antikvariátu nevykoupil. Měl jsem v plánu se tím Hideovi pochlubit až ve chvíli, kdy budou uloženy v bance. Původně jsem se tam chtěl zastavit ještě cestou domů, ale znervózňovalo mě, že mi doma nikdo nebere telefon. Takže jsem zamířil nejdřív tam.

V pozdním odpoledni se brzy stmívalo. Už zdálky jsem viděl, že se v domě svítí. Dveře zely dokořán. V únoru to bylo divné. Pro všechny případy jsem si vzal z auta pistoli. Arianu a oba chlapce jsem našel v kuchyni. V lesklé kaluži sražené krve na bílé mramorové dlažbě se odrážel můj obličej. Těla už byla vychladlá. Hrob jsem vykopal ve sklepě. Fungoval jsem jako stroj. Normální pohřeb nepřicházel v úvahu. Ani ohledání, ani policajti.

Vyvráždili mi rodinu, ale já, blbec, měl přesto na paměti pravidlo jedna. Hlavně na nás nikoho neupozorňovat... Všechno ostatní budu řešit, až zahladím stopy...

Nějakou dobu jsem o sobě nevěděl. Matně si vybavuju, že jsem jezdil od jednoho střediska k druhému, řval na každého, kdo přede mnou nestačil zmizet. Všechny podrobnosti o útoku se tak ke mně dostaly až se zpožděním. S odstupem času jsem zjistil, že bezpečnostní schránku v bance s mými střepinami číslo jedna, dva a tři, vybrali taky. Hide je tak mohl přidat ke své čtverce, pětce a šestce. Mně zůstaly jen sedmička s osmičkou, které jsem toho dne získal v Madridu.

Zbývalo najít ještě tu poslední, devátou.

Devadesát mých lidí tehdy přeběhlo. Vyděsil jsem je prý natolik, že nabyli dojmu, že jim u Hidea bude líp. Většina našťestí zůstala. Hide mne vyzval, abych oficiálně abdikoval. Vzkázal jsem mu, že se zrádci a vrahy nejednám. Tím naše komunikace na dlouhých deset let skončila. Zůstali jsme v porovnání s ním početně, technologicky i kapitálově v nevýhodě, ale během uplynulých deseti let jsme se opět postavili na nohy.

I kdyby Hide dnes nakrásně ten poslední devátý fragment měl, bez těch mých dvou Turraf nesestaví. A hlavně vůbec netuší, že sedmičku s osmičkou už deset let mám. Takže pořád hledá, aniž by věděl, jestli to má smysl.

Vím, že se všichni obávají, že se blížícímu a nevyhnutelnému jednání s Hidem vyhýbám, protože se nemůžu vzdát myšlenky na pomstu. Ale tak to není. Na to bude čas později. Hide mohl mít tisíc důvodů, proč celý náš dobře fungující mechanismus rozbil. Možná se nějak dozvěděl, že mám na cestě sedmičku a osmičku, a usoudil, že to před ním chci utajit. Nejspíš jsem udělal chybu, že jsem mu o svém sólu pátrání po sedmičce a osmičce neřekl.

Ale co ho vedlo k tomu, aby mi povraždil rodinu? Pokud někdo zasel semínko pletichy, proč si o tom se mnou nepromluvil? Možná s útokem čekal, až sedmičku a osmičku přidám do banky ke třem stávajícím střepinám. Možná se těšil, že všechno vzdám, a on pak ve finále jako vítěz shrábne vše. Ale tu radost mu neudělám. Moje chápání světa i mé role v něm se kvůli tomu trochu posunulo. Sebral jsem odhodlání k činům, ke kterým bych se jinak nikdy neodvážil.

Násilím jsem ty myšlenky potlačil.

Benedikta mezitím v klidu dojedla, decentně si oťukala rty ubrouskem a natáhla se po sklenici s minerálkou.

„Zíráš na mě, jako kdybych měla o jednu hlavu víc,“ řekla dotčeně.

„Pořád čekám, až mi nastíníš svoje představy,“ odpověděl jsem.

„Ty a Hide se sejdete. Zkompletujete Turraf. Přeložíte ho, zkonsolidujete, začnete pracovat na syntéze nukleotidů. Až bude hotovo, zahájíte klinické testy. Hlásím se jako první pokusný králík.“

„A jak můžeš vědět, drahá Dituško, že už je máme posbírané všechny?“

Obrátila oči v sloup. „Dvacet let jste se oba předháněli, kdo jich najde víc. Před deseti lety měl Hide tři a ty rovněž tak. Po tom, co ti je ukradl, jste oba hledali dál. Ať už je skóre jakékoliv, už byste je snad mohli mít všechny! Je to absurdní! Osud naší rasy závisí na ješitnosti vás dvou! Vždyť se ani nemusíte setkat osobně. Úplně by stačilo, kdyby Hide složil svou část a poslal ti fotku, a ty abys udělal totéž. A možná by vyšlo najevo, že je Turraf kompletní.“ Pomalu točila sklenicí, roztržitě přejížděla prstem po oroseném skle. „Ty vůbec nevíš, co se kolem tebe v poslední děje, Rafaeli, že?“

Přinejmenším jsem to tušil. „Tak mě pouč,“ zapředel jsem.

„Objevíly se pochybnosti o tvé ochotě to dotáhnout do konce. Množí se hlasy, že bys nás radši dál nechal pozvolna skomírat, než abys zasedl ke stolu s Hidem. Vždycky jsme se ti podřizovali. Kdykoliv někdo remcal na tvoje despotické manýry, zastávala jsem se tě. „Nemůžete se mu divit, po tom traumatu,“ říkala jsem. Jenomže už je to deset let, a ty se chováš pořád stejně. Nikomu nic nevysvětluješ, jenom rozkazuješ. Jak si máme udržet disciplínu a víru, když nejsi ochotný naše nejistoty rozptýlit?“

Že by konečně vzpoura? „Takže jsi mluvčí?“ vypravil jsem ze sebe hladce.

Položila mi malou elegantně tvarovanou dlaň na hřbet pravé ruky a štíhlými prsty mě jemně stiskla. Usmála se jako manželka státníka na pacienta hospice. Tohle musela trénovat před zrcadlem, protože ve skutečnosti měla v sobě citu asi jako hrom do police. Nemohla za to, prostě byla taková.

„Větší míra sdílnosti ze tvé strany by situaci uklidnila,“ prohlásila. „Jako tvá sestra jsem druhá na řadě, sire. Se mnou se o střepiny podělit můžeš. Mohl bys mě ustanovit do role vyjednavče.“

„A pro Konkurenci bys byla přijatelná,“ dopověděl jsem.

Vzápětí se mi v hlavě rozezněly poplašné zvony. Došlo mi, co jsem vlastně řekl v souvislosti s tím, co předtím poznamenala ona: „*Před deseti lety měl Hide tři fragmenty a ty rovněž tak. Po tom, co ti je ukradl, jste oba hledali dál.*“

Nikdy jsem nikomu, ani Benediktě, neprozradil, že Hide ty tři střepiny z bezpečnostní schránky ukradl. Kdybych to udělal, riskoval bych ztrátu důvěry, možná dokonce vzpouru. Po dvou stech letech tápání, skrývání se, neustálého přizpůsobování, byli naši malověrní a unavení. Už tak bylo zlé, že nás zastihli nepřipravené a zničili nám zázemí. Nehrozilo sice, že by mě rituálně vykuchali, a moje srdce

naložené v jalovcovém láku by Hideovi věnovali jako zápisné, protože dvě střepiny jsem měl pořád ještě v rukávu, ale celkovou blbou náladu jsem jim vyčítat nemohl.

Dodneška nechápu, proč tu krádež Hide nechal pod pokličkou. Mohl mi zavařit mnohem víc. Ale možná, že viděl dál, než já. Vždycky byl pekelně chytrý. Teď mi spíš rvalo vnitřnosti něco jiného. Jak se o ukradených střepinách mohla dozvědět Benedikta? Na zádech mě zasvědil studený pot. Zrazuje nás. Jinak by mi už dávno s přezíravým úsměvem povyprávěla, jak se jí povedlo do Hideovy dokonale zabezpečené sítě proniknout...

Se závatnou rychlostí mi docházely další souvislosti. Přitáhl jsem si sklenici a žíznivě se napil. Zatoužil jsem po čerstvém vzduchu.

Přestože jsem dával pozor, aby se uragán mých myšlenek neodrážel ve výrazu mé tváře, pátravě se na mě zahleděla. „Je ti dobře?“

Málem jsem se rozkašlal.

Kdosi mi poklepal na rameno. S trhnutím jsem se otočil. Sklánělo se nade mnou nějaké obrýlené stvoření. Přímou vibrovalo energií. „Promiňte?“

„Co si přejete?“ vyštěkl jsem. To ty benzínky. Změna identity je akutní.

„Viděla jsem vás tu s panem Cloudem od Waste-strain,“ oznámila.

„No a?“

Pohodila hlavou směrem k Benediktě a zatvářila se, jako spiklenec. „Můžeme do chodby, prosím? Musím vám něco říct.“

Napadlo mě, že je na hlavu. Taky jsem se tak zatvářil.

Ale vypadla odhodlaně. Zařala mi drápy do předloktí a táhla mě směrem k východu. „Je to opravdu důležité!“ syčela, „tak si to nechejte vysvětlit!“

Byl jsem tak ochromený z Benediktiny zrady, že jsem se nechal zcela bez vůle tou osobou odtáhnout na chodbu. Hlavně nenápadně, pomyslel jsem si a apaticky ji následoval. Kdo ví, co zase Tobiáš vyvedl.

V chodbě u dveří na záchodky jsem si u popelníku vyklepl cigaretu. Připravený na potrhlou novinářku nebo ekologickou aktivistku. Po diskusi s Benediktou, mi tohle připadalo jako osvěžení. Takže jsem byl ochotný vyslechnout i excentrickou zelenookou zrzavou hubenou otravnou ženskou.

Založila si ruce na pěkně formovaném hrudníku a spustila. „Dělala jsem analýzu proveditelnosti.

Majitelé váhali, zda firmu prodat nebo do toho ještě investovat. Doporučila jsem neprodávat. Potom se stala spousta ošklivých věcí. Výsledkem bylo, že se majitelé firmy rozhodli k bleskurychlému prodeji.

A víte komu? Společnosti, kterou zastupoval Tobias Cloud.“

Přešel jsem ji pohledem od kožených kotníčkových bot na vysokém podpatku až k drzému čelu. Měla na sobě úzké temně modré džínsy a černý rolák, ale zas tak nudná, jak se zdálo napoprvé, nebyla. „A co s tím mám dělat?“

„Cloud je mafián.“ Tvář se jí stáhla do nesmiřitelné grimasy. „Používá divné metody. Dejte si na něj pozor.“

Byla zábavná. Analytička? Spíš zastydlá skautka. Která univerzita jí mohla dát diplom? Přinutil jsem se k serióznímu tónu. „Podle čeho soudíte, slečno, že já mezi lumpy typu pana Clouda nepatřím?“

Pohrdavě se zašklebila. „To byste nepřijel ořískaným superbem.“

V duchu jsem se pochválil, jak se mi strategie „hlavně nenápadně“ osvědčuje. Neschopný nuzák, odkázaný na rady osvícených analytiček.

Udusil jsem špačka a uznale za tu brilantní dedukci pokýval hlavou. „Tak díky. Rád jsem vás poznal.“

Brýle se zlobně zaleskly. „Takže nevádí, že vám cosi dělali s autem? Asi se jim tam zakutálely drobné.“

To bylo něco jiného. „Jak víte, jakým autem jsem přijel?“

„Viděla jsem vás vystupovat. A všimla jsem si vás u stolu s tím darebákem. Po večeři, když jsem se vracela, jsem si zahlédla, jak se zpod té vaší rachotiny odkulila temná postava a zmizela v lese. Kdyby kvůli mně někdo zemřel, těžko by se mi spalo.“

Znova jsem si ji pořádně prohlédl. Tak zelené oči. „Jak se vlastně jmenujete?“

„Záleží na tom?“

Opatrně jsem jí položil ruce na ramena, podíval se jí do očí a důrazně požádal: „Nasedněte do auta a jed'te domů.“

Odbojně se zamračila. „Zavoláte policii?“

„Proč dělat rozruch kvůli zakutálené flašce,“ usmál jsem se.

Protože se mi ji nepodařilo uhranout, rozhodl jsem se uplatnit zbytky svého šarmu a doprovodil jsem ji na parkoviště, odkud uražená do morku kostí ve stříbrném Passatu odjela. Potom jsem se vsoukal pod superb, abych se podíval, co mi na podvozku přebývá. Ne, výbušnina to nebyla. Ostatně to jsem ani nečekal. Byla to štěnice. Nechal jsem všechno tak, jak bylo, a vracel se k budově.

Ještě že můj polyesterový oblek a-la agent s teplou vodou, ve kterém jsem ohromoval předzastupitelstvo v Libné je uhlově černý s nemačkovou a nešpinivou úpravou. I když válení po mokřím masném asfaltu mu neprospělo, dalo se to ještě snést.

Benedikta právě dotelefonovala, když jsem se vracel ke stolu. „Co to mělo znamenat?“ zajímala se.

„Propagátorka kompostování,“ broukl jsem. „Otravnější než Svědkové Jehovovi.“

„Venku už zase prší?“ zajímala se s pohledem na můj poničený zevnějšek.

Naznačil jsem obsluze, že chci platit a pokrčil rameny. „Ohodil mě náklad'ák.“

Skrze skleněnou stěnu jsem zahlédl taxík. „Odveze mě do hotelu,“ poznamenala.“

„Pošli ho pryč,“ broukl jsem, zatímco jsem vyrovnával účet.

Překvapeně se zamračila. Skoro devět let jsem oficiálně sídlil v loftovém bytě na periferii Paříže, ale ve skutečnosti jsem tam nikdy nebyl. Pokud jsem nepřespával v elektronicky jištěném bezpečí našich separačních center, důsledně jsem svá doupata skrýval. Od té únorové noci jsem si za celých deset let nikoho nepustil k tělu. Moje paranoia byla mezi našinci pověstná.

„Jestli si myslíš, že s tebou budu nocovat na sběrném dvoře, jako tehdy o Velikonocích...“

„Do hotelu tě odvezu později,“ řekl jsem. „Možná, že je čas, abych své postupy přehodnotil.“

Blížili jsme se k mé škodovce. Škodolibě jsem se tetelil, zatímco Benediktě tuhl úsměv na rtech.

Levná auta bere jako urážku. Vyjel jsem na dálnici směrem na Olomouc, šinul jsem se ani ne sto deset. Když bylo jasné, že od metropole se vzdalujeme, otázala se: „Kam teda jedeme?“

„Uvítám, když tě budu mít v záloze,“ oznámil jsem jí.

Byl jsem její zradou otřesený, a jen věky sebeovládání mi pomohly udržet se v klidu. Teď už jsem mohl čekat cokoliv včetně odposlouchávacího zařízení, které mohla mít u sebe. Venku měla komplice. Chtěl jsem je vyprovokovat natolik, aby přestali spoléhat na technické hračky a pohnuli zadky osobně. Skoro jsem cítil, jak jí to šrotuje v hlavě. Tak snadné vítězství určitě nečekala.

Můj neklid samozřejmě vycítila, ale dalo se to svézt na vzrušení, že se s ní podělím o náš poklad.

Dál jsem dodržoval hlemýždí tempo. U Vyškova jsem sjel z dálnice a zamířil do Moravského Krasu. Po okreskách se mi chvíli zdálo, že se na nás někdo přilepil. Ale to se jenom někdo zavěsil se za naše zadní světla, abychom mu po úzkých cestách rozráželi tmu. Konkurence by se tak amatérsky nechovala.

Vybral jsem v přehrávači hudbu, ale pak jsem ji ztlumil, protože mě Benedikta v úsilí uvolnit napětí začala zahlcovat ujišťováními, jak moc si mé důvěry cení. Připomněl jsem jí, jak roku 1853 při svém kratinkém baletním angažmá nedopatřením zapálila moskevské Velké divadlo, jak v New Yorku koncem sedmdesát let devatenáctého století uhranula Blavatskou. Nakonec jsem jí stfělil, jak v Terstu svedla mladičkému Freudu, ale připustil jsem, že se to v poslední době zlepšilo. Pokud se přestane tak excentricky prezentovat, možná uvěřím, že tentokrát to skutečně bude brát zodpovědně.

Vzhledem ke štěníci na podvozku jsem vybral vytěžený vápencový lom v dubovém lese. K lomu vede dobře udržovaná cesta, podél níž se ukrytý v upraveném parku rozkládá velkoryse navržený hotel s tenisovými kurty postavený pro komunistické bafuňáře. Hmota staveb za litinovým plotem tonula ve tmě. Znamenalo to, že další provozovatel zkrachoval stejně jako jeho předchůdci. Hotelový komplex jsme minuli a pokračovali dál k lomu. Zaparkoval jsem na plácku u břehu tůňky, kolem které se tyčily vápencové stěny. Částečně zapuštěná do skalního masívu, se v keřích černého bezu skrývala ocelová kůlna s dvoukřídlými vraty. Zhasnul jsem motor i světla, obklopila nás tma.

„Nač čekáme?“ ozvala se Benedikta.

Rozepnul jsem si pás a přiložil jí ke spánku pistoli, kterou jsem měl připravenou pod sedadlem už z parkoviště. Výmluvně jsem si přiložil prst na rty a naznačil, aby mi podala svůj telefon.

Její výraz byl...pohoršený.

Pohodila hlavou, že ho má v kabelce. Aha. Na zadním sedadle. Natáhl jsem se tam. Stále s pistolí na jejím spánku jsem kabelku otevřel.

Chtěl jsem ten krám pro jistotu utopit v jezírku ještě, než začneme mluvit. Ale to bych ho nejdřív musel najít...

Přehrabovat se v dámské kabelce je horší než sanovat skládku.

Vůbec jsem nečekal, že se po mně ožene.

Moje tělo se křečovitě vzepjalo, zatmělo se mi před očima, zazněla rána. Všechno v ten samý okamžik.

Musel uplynout nějaký čas, než jsem se vzpamatoval, ale když jsem se dal dohromady, shledal jsem, že můj svět se nevratně změnil.

Kde vzala paralyzér? Výboj mě sice ochromil, ale mozek už zase fungoval. Zkroucený do klubíčka a soudě podle zápachu i trochu popálený, jsem zíral na sestřinu mrtvolu. Ve chvíli, kdy to do mě napálila, moje tělo reflexivně zareagovalo, a pistole v mé ruce vystřelila. Oba jsme byli v pohybu. Dostala to zespodu zleva do měkkého patra a pak přímo do mozku. Přirozeně jí povolily svěrače. Kdyby byla naživu, na místě by se s té ostudy osypala.

Paralyzér si nejspíš přichystala do přihrádky ve dveřích, když v kabelce při vyjždění od benzínky lovila kapesník. Chytrá holka.

Je to k vzteku. Ten výstřel byl chyba, ale podle všeho plánovala mě omráčit už od začátku. Takové tvrdé buranské způsoby. Škoda, že naše vlohy nemůžeme použít sami mezi sebou. Sakra, byl jsem dokonce nakloněný možnosti jí dovolit, aby změnila strany. Jenom proto, že to byla moje sestra. Jiného bych zabil hned. Ale ona rovnou zaútočila. Jako kobra.

Mobil tenký jako pouzdro na vizitky se skrýval v přihrádce dveří spolujezdce.

Mrštil jsem jím do tůňky. Benediktu jsem nechal v autě, opřel se o zamčená vrata kůlny a v tichosti a tmě čekal.

Už zdálky jsem viděl, jak se od křižovatky u křížku s vypnutými světly blíží. Zvuk výstřelu určitě vyvolal spoustu otázek. A nejspíš je zaujalo, proč signál z auta zůstal nehybný. Potřebovali se přesvědčit, jestli jsem odklusal po svých, nebo se jenom zbavil štěníce a odjel...

Vynořili se z ohbí cesty a obloukem obkroužili plácek. Stál jsem tam jako na střelnici, ale bylo jasné, že o mě to nebude. Z černého Tuarega vyskočily dvě tmavé postavy. Pokud měli zbraně, nechali je v autě. Já pistoli měl, ale jen pro klid duše vzadu za opaskem na křížové kosti.

„Vyřidte mu, že prostředníky nepotřebuju. Jsem připravený jednat sám,“ řekl jsem.

„Vzhledem k vývoji situace,“ pronesl prkenně ten vyšší a ukázal směrem k nehybné postavě na předním sedadle superbu, „je na místě zahájit vyjednávání o předání její výsosti.“

„Je mrtvá,“ vyštěkl jsem.

„Šéf se bude zajímat, jak princezna zemřela,“ dopověděl civilnějším tónem ten podsaditější z nich.
 „Kulkou do hlavy,“ řekl jsem. A potom, nevím, co mě to popadlo, jsem dodal: „Vystartovala na mě s paralyzérem. A teď zmizte.“

Kopat hrob ve zdejší kamenité půdě by trvalo až do svítání. Vytáhl jsem Benediktu z auta a přehodil si ji přes rameno. Vrata kůlny opatřená sadou tří zámků jsem obešel, a rozhrnul křoví rostoucí v místě, kde plechové stěny přiléhaly ke skále. Lámající se větvoví mě zasypávalo starým listím. Protáhnout úzkou průrvou bezvládné tělo nebylo snadné. Ještě, že Benedikta byla tak disciplinovaná v dodržování životosprávy.

Když jsem ji kousek po kousku do míst, kde bude věky tlít, vpravoval, lámal jsem si hlavu, o co jí vlastně šlo. Kdyby mi totiž řekla, přecházím k Hideovi, nehnul bych ani brvou... Ale ona mě zradila. Takže... proč? Že by v tom hrálo to její bazírování na postu princezny? Nikdy jsem si neuvědomoval, že to, co já беру jako holou nutnost, bere ona smrtelně vážně. Naše společnost je v situaci, kdy si demokracii prostě nemůžeme dovolit. Jsme natolik v menšině, že bez autokratického modelu by se naše rasa v lidském moři rozplynula. Vždycky jsem věděl, že se Benedikta s pozicí druhorozené nesmířila. A v případě, že by byl císař shledán nekompetentním, mohla by se té nevděčné role zhostit ona. Tak na tom usilovně zapracovala...

Tělo bylo ve sluji. Načež jsem se tam musel procpat já. Moje už tak dost poničená garderoba to tentokrát schytala naplno. Ucítil jsem, jak se látka trhá...

O sluji se vědělo. Proto ji Báňský úřad zatarasil prostřednictvím kůlny. Uvnitř se skrývala metr úzká a asi tři metry vysoká štěrbinu, ale dál se terén svažoval do trychtýře hluboké propasti zatopené vodou. Moje sestra byla deeneská princezna. I když to byla mrcha, radši bych ji dal živou Hideovi, než mrtvou červům. Ale na takové úvahy bylo pozdě.

Jak její tělo padalo, tupě naráželo na kameny. Plop, plop... Rychle jsem se prodral ven.

Štěnici z podvozku jsem hodil do jezírka a vyjel od lomu. Kousek za křižovatkou jsem objel po krajnici nejspíše krácející postavu a pokračoval k hotelu, když mi došlo, koho jsem to vlastně minul. Vybavil jsem si, že ve tmě ozářené reflektory vypadla ta silueta žensky. V úzkých kalhotách a botách s velmi vysokými podpatky. Vždyť to vypadalo, že v hotelu není ani živáčka. Kulhá od lomu k hotelu. Je hluboko po půlnoci...

V jedné chvíli jsem si všechny indicie spojil. Auto, o kterém jsem si nejdřív myslel, že mě sleduje, a pak jsem to zavrhl, protože si počínalo příliš diletantsky. Pak ta zelenooká skautka, která mě na benzínce varovala.

Byla tu šance, že neví, co vlastně viděla. Kousek jsem couval, pak zastavil a šel jí naproti.

Viditelně kulhala. To ty podpatky. Nevím, proč je ženské nosí, když jim to nadělá tolik potíží. Skrze mraky se prodral měsíc. Uviděla mě a strnula.

Chytil jsem ji za předloktí. „Byla jste v lomu?“

Chtěla se mi vysmeknout, tmou se mihla drobná pěst. Zavrávorala, jak ji zradila poraněná noha.

„Volala jsem policii,“ hlas se jí třásl napětím, „za chvíli tu budou.“

Srovnal jsem s ní krok a znovu ji podepřel. „Je tam mizerný signál. Myslím, že jste nikam nevolala.“

„Trhněte si.“ Hlas se jí třásl, ale pořád se chtěla prát.

„Ukažte mi telefon,“ zapředl jsem a použil všechnen šarm, který mi hluboko po půlnoci ještě zbýval.

„Je vybitý!“ křikla. „Svítala jsem si, když jsem se dívala, kam jsem odvedl to tělo...“ drmolila, baterka je kaput.“ Rukou, kterou měla volnou, se mě znova pokusila praštit, a křikla: „Chcete mě zastřelit? No, tak do toho! Vyvrtla jsem si kotník!“

„Ten telefon.“

Sáhla si do zadní kapsy kalhot a plácla mi přístrojem do dlaně.

Byl naprosto bez energie.

Byla sice nebetyčně pitomá, ale pomohla mi. Jenom tak jsem ji ale pustit nemohl. Zítřa, pozítří nebo za týden by se v ní mohlo pohnout svědomí, a ona by všechno běžela vyslepičit. Přes Tobiáše by je snadno přivedla k Waste-strain, a do našich struktur nikdo pracky strkat nebude. Na podobné případy, i když k nim docházelo zřídka, jsme používali zvláštní koktail zvaný lomcovák. Injekce má sice vedlejší účinky včetně asi týdenního výpadku paměti, ale bude to pro ni lepší, než dělat společnost Benediktě.

„Nezabiju vás,“ řekl jsem, načež jsem ji zákeřným úderem pod ucho připravil o vědomí.

Naložil jsem ji na zadní sedadla superbu a vyrazil k návratu. Pro její Passat zaparkovaný u hotelové brány někoho pošlu.

Na dálnici se probrala. „Okamžitě mě rozvaž, ty hajzle!“

„Nemůžu, řídím.“

„Co se mnou chceš dělat?“

„Uvažoval jsem o obchodu s bílým masem.“ V duchu jsem si posteskl, že jsem jí nezacpal pusu.

„Hnusnej mafiánskej hajzl.“

„Jo, to jsem,“ uchechtl jsem se.

„A já kráva tě ještě varovala! Jak bych mohla čekat, že takovej slizkej parchant v sobě bude mít nějakou čest?“ řvala rozhořčeně, „jak jsem mohla čekat, že Cloud a ti dva ranaři v Tuarégu jsou tví kámoši! Když jsem je u křižovatky s Cloudem uviděla, dokonce jsem si pomyslela, že jsou to tajní! Už jsem se jim chtěla ukázat, když se poplácali, nasedli do těch černých oblud a... odjeli. Že uklízíš mrtvolu, jim bylo úplně fuk!“

Právě jsem přejížděl kamion. V rychlosti sto osmdesát jsem se z levého pruhu prudce prosmýknul do pravého a následně přibrzdil u krajnice. Kamioňák nás z pravého pruhu znova míjel, vyčítavě troubil a mlátil se do hlavy.

Můj krkolomný manévr ji dokázal vzít řeč, ale jen na chvíli. „Chceš nás zabít?“ vyjekla.

„Tvrdiš, že ranaři s Tuarégu tam v lese mluvili s Tobiášem Cloudem?“ vypravil jsem ze sebe.

„Co je na tom?“ odsekla.

Na nejbližším sjezdu jsem to otočil a vracel se zpět. Její Passat musí zmizet hned, protože oni se tam určitě vrátí. Stěhování do svého auta snášela s útrpným funěním. Nechápatě kulila oči, když jsem v naprosté tmě překládal sestřina zavazadla do kufru jejího auta. Nechal jsem ji čekat, a odjel jsem. Prokličoval jsem spící vesnici a zamířil na sever směrem k nejbližšímu okresnímu městu. Po třech kilometrech u odbočky k lesu jsem auto i s klíčky v zapalování odstavil. Po té, co jsem otřel stopy krve na stropě a okně, jsem ho tam nechal doufaje, že bude brzy rozebráno na náhradní díly.

Když jsem se poklusem vrátil zpět, trásla se, až jí cvakaly zuby.

Na dálnici se znovu vzchopila. „Kam jste dal auto?“ vrátila se k původnímu vykání.

„Za týden nahlásím krádež,“ odpověděl jsem.

„Že se vůbec ptám,“ houkla. „Než jsem narazila na Clouda, nikdy by mě nenapadlo, že se pod odpadovým byznysem skrývá organizovaný zločin.“

„Co vám vlastně udělal?“

„Cloud?“

„Ne, Smolíček Pacholíček.“

„Tak... patříte k sobě nebo ne?“

„Čím vás zastránil?“

„Kromě toho, že ze mě udělal pitomce, když zpochybnil mou práci? Rozbil mi auto.“

„Nevypadá.“

„Bylo na leasing. Tohle je druhé. Myslela jsem, že to byli opilci, co se vraceli z hospody. Ale pak mě načapal v kanceláři. Jenom se opřel o futra, podíval se na mě, a řekl, že od toho mám dát ruce pryč, nebo to bude příště horší. Než mi došlo, co tím myslel, zmizel.“

„Buďte ráda, že to dopadlo, jak to dopadlo.“

„Jasně,“ vyprskla, „teď jsem na tom mnohem líp.“

„Nejsme zločinci, jestli vás to uklidní.“

„Jenom vraždíte, zastrašujete, ničíte majetek, unášíte, podplácíte... je to všechno?“

„Přeháníte,“ povzdechl jsem si.

„Inženýr Kvasnička byl excelentní řidič.“

„I mistr tesař se utne.“

„A ta paní? To neokecáte.“

„Nedopatření,“ odsekl jsem.

Škodolibě se rozesmála. „To vám tak věřím. Kolik vás za to, že zabijíte lidi, platí? Vypadala zazobaně. A ty její věci, to máte jako prémii? Prodáte to v bazaru? Odporný!“

„Melete nesmysly, dámo,“ zavrčel jsem.

Blížili jsme se k Brnu. Podle dokladů se jmenuje Valentýna. Bydlí na Kraví hoře, ale domů ji pustit nemůžu. K sobě do firmy, alespoň než ověřím, jak hluboko spiknutí prorostlo, taky ne. Takže jsem to vzal do Žabovřesk. Mezi starou řadovou zástavbu, až na málo používanou panelovou cestu vinoucí se zezadu podél oplocených parcel chátrajících zrušených fabrik. Plot vypadal neporušeně, brána se na pokyn ovladače poslušně otevřela. Vjel jsem dovnitř a kličkoval mezi rezavějícími ocelovými halami příšerně zdevastovaného výrobního areálu dobrých čtyři sta metrů až ke správní budově.

S plechovkou piva v ruce jsem rázoval po hladké mramorové dlažbě obytné haly deset kroků tam a deset kroků zpět, svíral v dlani vyzvánějící mobil a čekal, až ho ten na druhé straně zvedne.

Alespoň s Valentýnou jsem si na nejbližších několik hodin starosti dělat nemusel.

Bylo to jako ve filmu. „Teď rozsvítím, a rozvážu vám ruce,“ řekl jsem jí, když jsem ji dostrkal z auta do budovy, vynesl ji častován nadávkami po schodech do druhého patra, a postavil doprostřed obytné haly. „Okna jsou zamřížovaná, dveře zamčené, tak nic nezkoušejte.“

Ostrá světla jí vehnala slzy do očí. Zalapala po dechu, a pak se, nejspíš pod náparem stresu, začala kácet k zemi. Ještě včas jsem ji zachytil a přenesl do postele.

Shodil jsem ze sebe trosky polyesterové příšernosti a po rychlé sprše si navlékl pohodlné triko a džíny. Doupě jsem zařídil tak, abych se cítil bezpečně pro případ, že bych se tu musel zdržet. Zvenku omšelá třípodlažní kancelářská budova, zevnitř zrekonstruovaná, vyztužená, a prošpikovaná elektronikou. Jedno podlaží jako zbrojnice, druhé archiv a sklady. Ve třetím by na přespání stačila jedna cimra, ale podle projektu ty bylo „rekvalifikační středisko“. Proto jsem nechal jako „sociální zázemí včetně ubytování“ upravit celé patro.

Telefon zvonil jak na lesy a nic. Už třetí z mých lidí to nezvedal. Zatím jsem kontaktoval Logana, Clementa a Árona, kterým jsem věřil snad nejvíc, bylo-li něco takového v mém případě vůbec možné. Logan se pohyboval prakticky po celém světě. Stále ještě řídil jednu ze společností pro údržbu nemovitostí, protože jsem chtěl Hidea držet v dojmů, že po střepinách číslo sedm a osm dosud pátrám. Tom se staral o přebírání starých skládek v Itálii po té, co se prohrabal vším, co stálo za řeč, ve Švýcarsku. Clement dokončoval projekty v Belgii. Nechtělo se mi věřit, že by zrovna oni zběhli. Při pomyšlení, že je zabili, mi tuhla krev v žilách.

Pak jsem se plácl do čela. To jsem měl přece vyzkoušet jako první. Otevřel jsem Benediktin notebook. Proč by se namáhala s heslem? Kdo by se také opovážil? Ve Vídni fungovala jako mediální mluvčí Waste-strain, takže jsem se musel přehrabovat hromadou balastu, ale složka označená XXX mě trkla do očí hned. Obsahovala fotky. Střepiny turrafu od jedničky do šestky naskládané na zeleném sametu

každá zvlášť a pak společně, aby bylo patrné, v jakém stadiu se právě artefakt nachází. Ty snímky mohly pocházet jediné od Konkurence.

Připojil jsem se na internet. E-mailovou schránku měla trvale na ploše, a co bylo naprosto nehorázné, byla trvale přihlášená. Asi hodinu jsem Benediktinu korespondenci pročítal, a když jsem skončil, hučelo mi v hlavě a v krku mě škrábalo, jako kdybych polykal písek.

Další hodinu jsem ty e-maily přeposílal.

Ve zbrojnici jsem si vybral telefon na jedno použití a navolil dobře známé číslo.

„Ahoj šéfe, není trochu brzy?“

„Ty jsi přece ranní ptáče, Tobe. Něco se stalo a mám napilno. Vyříd' Renatě, aby po mně převzala projekt Záhumení. Podklady si vyzvedne na centrále. Poslal jsem je včera odpoledne.“

„A co se stalo tak přelomového?“

„Musel jsem to ukončit s Benediktou.“

„To je... strašný. Ale jak...“

„Zanášela nám s Hidem, loudila střepiny, vytasila na mě paralyzér,“ stěžoval jsem si rozhořčeně.

„Máš její notebook? Měli bychom ho prozkoumat...“

„Je zaheslovaný. Když zadám potřetí špatné heslo, zbořím úplně všechno.“

„Mělo by se na to podívat IT, sire,“ naléhal, do hlasu dokonce vložil uctivý tón. „Stačí, když mi ho jenom předáš. Dál se nemusíš vůbec o nic starat...“

To ti docela věřím, že už bych se potom nemusel o nic starat, kámo. Napadlo mě, jestli vůbec Hide ví, do jaké míry spolu jeho a mí lidé v Benediktině režii spolupracují. „Díky, brzy znovu zavolám.“

„Neodkládej to,“ popíchl mě.

Vybral jsem ze zásob další telefon. Tentokrát jsem čekal o něco déle.

„Ano?“ ozvalo se na druhé straně. Na Hidea, mého bratrance přes dvě kolena, to znělo nezvykle vyčerpaně.

„Benedikta to hrála na obě strany, Hideone.“

„Ty. Jsi. Ji. Zabil.“

„Musíme si promluvit.“

„Proč? Jo, chápu,“ jízlivost z hlasu jen stříkala. „Vy psychopati jste důslední. Jsem poslední příbuzný, kterého jsi ještě neodkrágoval.“

„Štvala nás proti sobě. Četl jsem její e-mailovou poštu. Až dnes jsem vyrozuměl, že celou tu dobu žiješ v dojmu, že jsem Arijanu a chlapce... že jsem to udělal já. Něco tak oblundného mohla zorganizovat jediné Benedikta. Využívala moje i tvoje lidi pro sebe, informace nám filtrovala tak, jak se jí hodilo. Jak sis jenom mohl myslet...“ vypravil jsem ze sebe, jako kdyby mě někdo škrtil. „Celou tu dobu jsem byl přesvědčený, že jsi to nařídil ty.“

„Proč bych, sakra, něco tak nesystémového dělal?“ vyštěkl.

Cítil jsem se jako na kolotoči. „Měl jsem spoustu hypotéz,“ zablekotal jsem. „To už je jedno...“

„Na diskusi se šilencem nemám trpělivost,“ řekl znechuceně.

„Ani když ti dám svoje střepiny?“ rychle jsem nasadil nejsilnější páku.

Zabralo to, nepoložil to. „Dita tvrdila, že ztrácíš ze zřetele náš primární cíl. Že se problémy koexistence s lidskou společností příliš rozptyluješ. Dlouho jsem byl na pochybách, i když víš, že jsem si o tvém přístupu myslel svoje. Krucinál! Vždyť až tu sekvenci získáme, svět bude zase náš! Potom mi ale ukázala fotky tvé zmasakrované rodiny. Když jsem viděl, jak se nad nimi s tou pistolí skláníš, konečně jsem pochopil, že ses z těch sociálních experimentů zbláznil, a že nadešel čas tě vystřídat!“

„No to je teda hnus!“ zařval jsem. „Ta pistole, kterou mimochodem pořád ještě mám, je úplně jiný kalibr, než to, co nadělalo ta jatka na podlaze! Ten barák je... pořád můj. Nemohl jsem ho prodat,

když jsem tam pochoval... ženu a děti... On by nebyl problém ten rozpor dokázat! Ale s tím sis hlavu nelámal, že?“

„Uvěřil jsem, protože mi to přinesla Benedikta. Její plán na převzetí tvých střepein a tvých databází jsem nakonec odsouhlasil.“

„Já jsem je nezabil!“

„Tak jako jsi nezabil Ditu?“

„To bylo v sebeobraně! Proč si nemůžeme promluvit rozumně?“

„Asi proto, že s bláznem se rozumně mluvit nedá!“

„Je zvláštní,“ zavrčel jsem, „že dalších deset let jsme při hledání střepein dokázali korektně koexistovat.“

„Blázni bývají úporní,“ uchechtl se. „Proč ti bránit, když jsem měl ve tvém táboře tak dobrého spojence?“

Až teď mi došlo, že tím, jak jsem se na celých deset let po tragédii stáhnul do sebe, jsem Benediktinu fámou o svém vražedném šílenství nevědomky přižívoval. A Hideon? Ani on tomu úplně nevěřil. Ale jako záminka se mu to hodilo. Kdybych se alespoň jednou pokusil s tím parchantem spojit... „Mí lidé neberou telefon,“ poznamenal jsem ponuře.

„Patrně proto, že se rozmýšlejí.“

„Udělalí jste jim nabídku?“ Nejspíš se neomezovala jen na přestup. Pro snaživé tu byla šance zvýšit si skóre, když přinesou střepeiny nebo alespoň přivlečou svrženého šéfa.

„Ovšem.“

„Podívej se do e-mailové pošty. Možná by sis měl předtím udělat probírku v porostu,“ řekl jsem jedovatě, „protože...“ Zaslechl jsem šramot v chodbě. „Musím končit,“ sykl jsem.

Ještě ani nespávalo. Přistihl jsem Valentýnu s botama v rukách, belhající se po schodišti. Doufala asi, že v ponožkách nadělá menší hluk.

„Přece neodejdete bez snídaně.“

Trhla sebou úlekem, málem se z těch schodů skácela. „Jste příliš laskav,“ řekla upjatě.

„Právě při snídani bych si o tom chtěl promluvit.“

Vakuované mražené příšernosti se v mikrovlnce jako zázrakem proměnily v nadýchané voňavé koláčky. Seděla u stolu naproti mně a míchala v hrnku instantní kávu a nedůvěřivě krčila nos.

„Co tam plave?“

„Hrudky. Dlouho jsem tu nebyl. Mléko? Cukr?“

Podezřívavě přimhouřila víčka.

„Myslíte, že vás chci otrávit?“ uchechtl jsem se. „Kdybych se vás chtěl zbavit, nevhodnější příležitost jsem už propásl.“

„Slyšela jsem vás telefonovat.“

„Poslouchat cizí hovory se nesluší.“

„Řval jste jako na lesy. Hlavně při tom druhém hovoru.“

To měla asi pravdu. Ztěžka jsem si povzdechl.

„Ten první telefonát, jste oslovoval Tobe. Mluvil jste s Tobiášem Cloudem?“

„A proč bych se vám měl svěřovat?“

„Protože z toho druhého telefonátu, ať už jste mluvil s kýmkoliv, vyplynulo, že jste v pěkné kaši. Ten druhý vás podezřívá z vraždy vaší ženy a dětí a vy jste naopak z téhož donedávna podezřívá jeho. Intriku měla podle všeho na svědomí ta žena, kterou jste včera zabil, roli dalšího zloducha hraje pravděpodobně Cloud.“

Chtěl jsem něco říct, ale stresem se mi stáhly hlasivkové vazy. Analytička. Protože jsem se nemohl bránit, pokračovala: „Vzbudila jsem se a přemýšlela. Když mi Cloud u České odpadové tak zavařil, trochu jsem si na Waste-strain posvítila. Je součástí širší korporace. Další firmy mající základnu ve

Spojených státech se zabývající údržbou budov. Jsou na trhu už od čtyřicátých let. Mají výbornou reputaci, podporují vědu, výzkum, sociální a ekologické programy. Takzvané rodinné stříbro národního hospodářství. Učila jsem se o nich ve škole...“

„To je přece u organizovaného zločinu běžné,“ ušklíbnul jsem se. „Jako jedovaté podhoubí prorůstá zdravým dřevem. Nekalé rejdy maskuje bohubilými aktivitami, mediální masáží a politickým lobbingem si zajišťuje mocenský vliv.“

„Taky jsem si to říkala,“ přikývla a natáhla se po koláčku. „Dokonale to zapadalo do konceptu.“
„Tak vidíte.“

„Jenomže mi to připadalo až příliš jednoduché,“ namítla. „Právě druhý telefonát moje pochybnosti potvrdil. Jde o ty střepiny. Komusi jste je nabídl způsobem, jako kdybyste nabízel vlastní ledviny. Potom jste zmínil, že jste při hledání střepin dlouho existovali společně. O jaké střepiny jde?“

Nalil jsem si do kávy další porci mléka. „Máte paměť jako slon.“

„Alternuju v avantgardním divadle. Některé dialogy čtu jen jednou...“ Uždíbovala a žvýkala, zelené oči jí svítily zvědavostí. Osobu, která ve mně ještě před několika hodinami viděla zákeřného vraha, ničím nepřipomínala. Jak se mohla s tak mizerným pudem sebezáchovy dožít tak pokročilého věku? Intenzivně jsem si lámal hlavu, co s ní dál. Lomcovák k vymazání paměti byla jediná volba. Přísady čekaly v trezoru. Kombinace tří drog v miniaturní injekční dávce. Okamžitě usne. Přenesu ji do auta, a převezu domů na Kraví Horu. Když se po nich probere, zůstane asi týden mimo. Není to nic příjemného. Měl bych se jí zeptat na telefony známých, abych jim mohl zavolat. Neměla by se probudit sama.

„Už jste dojedla?“

Zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Tak co ty střepiny?“

Teprve teď mi došlo, co mi na ní připadá tak zvláštní. Už se mě nebojí. Když se mnou v posledním desetiletí komunikovali mí lidé, bylo v jejich jednání něco, co jsem si mylně vykládal jako odtažitost, nebo, dokonce, ostych před majestátem. Ale on to byl prachspřstý strach. Ostražitost, s jakou sledujeme nebezpečné zvíře, které je teď sice klidné, ale kdykoliv vás může zle potřhat. Nebylo divu, jestliže mě celou tu dobu podezírali. Pokud jim Benedikta strkala pod nos mou fotku s pistolí a mrtvými těly... Otřásl jsem se znechucením. Jak se mnou vůbec mohli celých těch deset let pracovat? Možná, že tomu neuvěřili všichni, ale proč mi o těch pochybnostech někdo z nich neřekl? Hlavně, že jsem jim tloukl do hlav, jak je důležité za žádných okolností nikomu nevěřit. A kam mě to dovedlo?

„Jsou důležité, že? Ty střepiny,“ dorážela.

V návalu sebelítosti a vzteku jsem odpověděl: „Ano. Hledáme je od roku 1937. Od zkázy vzducholodi Hindenburg, ke kterému došlo na letišti v Lakehurstu v New Jersey. Jeden z pasažérů převážel velmi cenný artefakt, který se vlivem výbuchu rozletěl na devět střepin. Tři byly zachráněny ihned, dalších šest bylo pohřbeno pod troskami a staly se kořistí hledačů kuriozit. Byly rozneseny po celém světě. Právě o těch šest střepin jde.“

„Kolik už jich máte?“

„Pořád nevím. Během hledání jsme se rozdělili na dvě skupiny. Kontakty se přerušily.“

„Proč je ta věc tak důležitá?“

„Je nesmírně stará. Odhadem přes šedesát šest milionů let. Jde o nejstarší výrobek na Zemi.“

Zakoulela očima a vyprskla smíchem. Takovou reakci v souvislosti s turrafem jsem ještě nezažil.

„Mám bratra,“ škytla, „když byl malý, byl blázen do dinosaurů! Pořád s tím otravoval! Náhodou vím, že podle jedné teorie dinosauri vyhynuli, když do Země narazil asteroid. Bylo to prý zhruba před šedesáti miliony lety.“

„Přesnější odhad je šedesát šest milionů,“ opravil jsem ji. „Důležitější je, že před kataklyzmatem po Zemi společně s dinosaury chodili i denneové.“

Zatřepala hlavou. „Kdo?“

„Denneové. Inteligentní rasa tvůrců té tabulky. Současná civilizace co se týče technologické vyspělosti, se k úrovni té jejich teprve klopotně blíží. Po stránce etické a mravní byli ovšem až trestuhodně podobní našim současníkům. Když představitelé tehdejších elit zjistili, že se k Zemi blíží asteroid, tak dlouho to drželi pod pokličkou a přeli se, jak s tou informací naložit, až bylo na koncepční řešení pozdě. Každý aristokrat ať původem nebo vzděláním, podlehl fenoménu „ostatní to zařídí“, který se později stal součástí mýtů. Každý reprezentant tehdejší elity v přesvědčení, že on už pro společnost udělal dost a teď si zaslouží se postarat o nejbližší, se spolehl na to, že zodpovědnost osud většiny vezmou na ti bedra ještě „ušlechtilejší“. Věděli, že z pozice, do které byli vyneseni, nebo do které byli dokonce zrozeni, mají povinnost se zabývat blahem celku, a když tak nečinili, raději se tím nikomu nechlubili. Dělalí opatření pro záchranu svých rodinných příslušníků, místo aby vymýšleli, jak odvrátit zkázu milionů. Veřejnosti mlžili. Tvrdili, že ještě nic není jisté, optimální východisko se dosud hledá, a možnosti jsou různé... Nikdo z nich si ale neuvědomil, že se k takovému jednání uchýlili prakticky všichni. Když naši badatelé tento fenomén studovali, skoro jim to připadalo, jako by si ti dávní představitelé nobility v té situaci libovali. Jako kdyby se na to velké dobrodružství těšili. Připomínali zvykané mladíky, kteří se nechají zverbovat do cizinecké legie, protože válka jim připadá jako velké dobrodružství, protože o ní viděli spoustu akčních filmů... Je možné, že kdyby zareagovali zavčasu, mohli asteroid odklonit ještě, když byl v bezpečné vzdálenosti.

V utajení si tedy pohlaváři objednali pro sebe a své rodiny záchranné moduly z odolného materiálu nazvaného turraf. Jednomístné kapsle schopné aktivní plavby ve žhavém magmatu. Když už se blížící kolize nedala před veřejností ututlat, předložili projekt odstřelování objektu termonukleárními děly a zahájili záchranné programy v podobě budování masových podzemních krytů. S tím odstřelováním ale přišli pozdě, a co se týkalo krytů, dobře věděli, že otřesy vyvolané dopadem rozvibrují litosférické desky, a kryty se změny ve smrtelné pasti. Už věděli, že v místě dopadu v žáru všechno shoří. Že města na zbytku planety zachvátí zemětřesení a tsunami. Ve tmě a chladu rostliny zahynou, a v popelu se všichni větší tvorové udusí. Že přežijí jen ti nejmenší a nejhouževnatější živočichové, a z rostlin mají šanci jen ty chladnomilné a pak ta s nejodolnějšími semeny s dlouhou dormancí a tvrdou skořápkou.

Část elity razila názor, že i když se několika vyvoleným podaří smrti uniknout, a naučí se v novém nepřátelském prostředí přežít, bude trvat jen několik generací, než upadnou do barbarství. Tvrdili, že potrvá miliony let, než se denneové vrátí na původní civilizační úroveň.

Předpokládali, že všechny stopy technologické civilizace budou zničeny. Ze záchranných kapslí si přeživší uchovají jen hrstku osobních věcí, a ponechají si jen takové, které půjdou snadno přenášet a předávat z generace na generaci. Proto vyrobili soubor turrafových tabulek. Takové metodické listy pro potomky. Původně jich bylo devět. Každá jinak zaměřená. Turraf jedna pojednával o historii, turraf dvě o písmu, turraf tři o matematice, turraf tři o fyzice, a tak dál. Do dnešních dob se dochovala jediná, ta rozbitá. Obsah těch ostatních máme zdokumentovaný z různých historických pramenů. Jen obsah té rozbité nikdy pořádně popsán nebyl, protože naši badatelé až do nedávna netušili, co znázorňuje. Materiál tabulky je tentýž kompozit, z jakého byly vyrobeny osobní záchranné moduly. Na první pohled vypadá jako keramika. Měl by to být absolutně nerozbitný materiál...“

„A víte, o čem tabulka pojednává?“ skočila mi do řeči. Oči měla jako dva talíře.

„Je na ní záznam genetického kódu. Ne celý, jen určité sekvence nukleotidů chromozomu X. Zápis je uchovaný pro případ, že by došlo k nežádoucím výchylkám genotypu. Co znaky znamenají, jsme zjistili až v padesátých letech, ale to už byla tabulka napadrtá. Je to ironie. Deneští císařové si devátý Turraf předávali skoro jako dlažební kostku. Poslední, kdo ji skutečně poctivě studoval, byl Fenien Mrtvý v sedmáctém století, ale věnoval se spíš rozboru materiálu, než aby zkoumal význam znaků. Jediný a nepřesný přepis doplněný různými glosami a kudrlinkami, které záznam jen znepřehledňují, pochází s devátého století. Autor zřejmě pokládal sekvenci nukleotidů za pouhé ornamenty. Je na pergamentu, který okousaly myši, částečně ohořel a někdo na něm dokonce posvačil.

V novověku, než někoho napadlo, aby znaky z tabulky alespoň vyfotografoval, došlo k jejímu rozbití. Polehčující okolností snad je skutečnost, že jsme se vždycky domnívali, že k ní původně patřila ještě další tabulka, s výkladovou legendou, která se v průběhu věků trátila.“

„Chcete mi namluvit,“ vydechla, „že všechny vaše podnikatelské aktivity maskují hledání artefaktů vymřelé rasy? To je přece záležitost pro akademiky. Co vy byste z toho měli?“

Povzdechl jsem si. „Na některých opisech jsou návody na technologické postupy. V historických dobách jsme jim nerozuměli. Dnes s postupem vývoje vědy a techniky začínají dávat smysl.“

„Tak proto pracujete v utajení?“ ušklíbala se, „schraňujete si poznatky o technologiích té rasy pro sebe, abyste mohli vytrískat kapitál z patentů?“

Konečně jsem ji dostal, kam bylo třeba. Teď vypadala náležitě znechuceně a téměř přesvědčeně. Přitom nebyla vůbec daleko od pravdy. Pokýval jsem hlavou: „Teď jste na to kápla.“

Krčila čelo, jak usilovně přemýšlela. „Zmiňoval jste „vaše“ badatele z devátého a čtrnáctého století. Která organizace může mít kořeny až ve středověku?“ Chladná křivka jejích úst se zavlínila potůchlym úsměvem. „Leda tak Illumináti!“ křikla a pak se vzbouřila: „Ještě do toho zamotejte Bildenberg, Římský klub a Trilaterální komisi... A nejmenujete se náhodou Rothschild? Nebo Rockefeller?“ Pohrdavě ohrnula dolní ret. „Na pohádky o světovém spiknutí jsem trochu stará. Bud' mě tu celou dobu taháte za nos, nebo...“

„Nebo co?“ Kdyby jenom tušila. Lidi a ty jejich tajné spolky. To, že jsem tyto aktivity monitoroval a dokonce podporoval, a pokoutně sem tam zařídil, aby něco prosáklo na veřejnost, mi Benedikta vyčítala nejvíc. To bylo to „rozptylování“. Jenže já jsem opravdu přesvědčený, že je důležité současnou elitu zabavit. Pokud budou mít dost vlastních starostí, nehrozí, že by si nás všimli.

„Na pravdu je to příliš senzační, ale na lež, pokud byste si to nepřipravoval tři dny předem, zase příliš komplikované,“ řekla zkroušeně, „pořád mi na tom něco nesedí...“

Ušil jsem si na sebe bič. „Chcete, abych vám pomohl to rozluštit?“

„Kdybyste se obtěžoval.“

„Vaše závěry vycházejí z mylné premisy, že denneové vymřeli.“

Showivavě se zašklebila. „A jak by se z těch keramických rakví plovoucích v magmatu ti ubožáci dostali? Vylovili je chcípající dinosauři? A jak se v arktické zimě a neproniknutelné tmě po několik let užívali? A jak s tím souvisíme my, lidé? Jsme snad jejich potomky? Co výsledky vědeckých výzkumů o antropogenezi?“

„Záchranné moduly měly primitivní a proto odolný řídicí a naváděcí systém. Ne všechny musely plavat právě v magmatu. Vlastní kataklyzma přežily tisíce jedinců, ale následné období tmy, zimy, hladu a násilí přečkala slabá stovka. Mezi nimi i nositel devíti turrafových tabulek. V nesnadných podmínkách se přeživší rychle zvrhli k primitivním formám uspořádání společnosti. Na celé věky zapomněli, že směřují tam, kde jejich předkové už dávno byli. Pouze nositelé tabulek a velmi úzký okruh jejich blízkých si povědomí kontinuity udrželi i díky tomu, že zformovali novou nobilitu. V temnotě věků se jednomu z nich podařilo stanovit dogma, že nadále smí Turraf vlastnit jen císařská rodina. To zaručilo, že tabulky byly dlouho chráněny a poctivě předávány z generace na generaci. Vědomosti byly přepisovány do knih a vyučovány ve školách.“

„Zvláštní, já se nikdy nic takového neučila,“ ohradila se.

„V denneských školách,“ upřesnil jsem. „Dávno před tím, než se na scéně objevil člověk.“

„Předkové člověka se objevili před 35 milony lety,“ hlesla.

„Předkové možná, ale člověka určitě ne.“

„Jakže?“

„Dnešní homo sapiens sapiens se podle nezvratných důkazů vyvinul z člověka kromaňonského.

Genom některých dnešních lidí obsahuje i část genomu člověka neandertálského, což potvrzuje, že

tyto rasy se mohly mezi sebou křížit a jejich potomstvo bylo plodné. Potom mají ale vědci velkou díru v důkazech, které by potvrdzovaly skutečnou příbuznost mezi inteligentním kromaňoncem nebo neandrtálcem a poloopičími tvory typu australopiteka. Skutečnost je taková, že neandrtálci a kromaňonci jsou potomky dnešních, kteří se v evoluci během milionů let temna krapet vrátili ke kořenům. Neandrtálci už to zpátky nevybrali, kromaňoncům se to podařilo. Až na pár nepatrných odlišností je lidská a denneská DNA shodná.“

Zamrkala. „Proboha!“

„Toho sem radši netahejme. Nová rasa se na Zemi naplno etablovala asi patnáct tisíc let před tímto letopočtem...“

„Počkejte,“ přerušila mě. „Mluvíme o dvou rasách? O původní staré rase dnešních, a nové, která vznikla jejich mutací, pokračovala skrze kromaňonce, ze kterých se vyvinulo dnešní lidstvo?“

„Ovšem. Staří nejdřív novou rasu sledovali s pobavením. Zpočátku netušili, že ty bytosti v kůžích, které se vynořily odkudsi z pralesního šera, tak vehementně zakládající první políčka, jsou jejich příbuzní. Teď už se nikdo nedozví, jak se jejich předkům podařilo kataklyzma přečkat. Podmínky, ve kterých se museli rvát o přežití, byly drastičtější, než ty, v jakých se ocitli aristokraté vybavení záchrannými kapslemi. Lidé nové rasy mutací o některé vlohy staré rasy přišli, ale byli učenliví, daleko dravější a hlavně plodnější. Postupně si podmaňovali stále větší území. Kopírovali od starší rasy způsoby zakládání sídel, obdělávání půdy, dokonce strategii. Staří jim to tím, že je zotročovali a užívali k podřadným a později dokonce ke kvalifikovaným pracím, ještě usnadňovali. Obě rasy se mezi sebou mohly křížit, ale dominantněji se u dětí prosazovaly znaky nové rasy...“

„V čem byli staří jiní?“

„Hm, dožívali se delšího věku, disponovali více smysly. Ale na první pohled se příliš nelišili. Takže ve zlomovém okamžiku, když počet reprezentantů nové rasy početně převýšil počet reprezentantů té staré...“

„Byl se starou rasou ámen,“ dopověděla.

„Ze starých dnešních se během pěti tisíciletí stala minorita na vymření.“

Načepýřeně rozhodila rukama. „Ale co nositelé tabulek? Proč nic neudělali?“

Její zaujetí mě pobavilo. „Ale Valentýno,“ řekl jsem káravě. „K asimilaci přece v historii docházelo běžně. Z hlediska evoluční biologie je to obvyklý jev.“

Nasupeně si odfrkla. „Přesto mám dojem, že si ti staří měli líp krýt záda. Zavínili si to sami...“

Byla fakt zábavná. „Pokud se na to díváte s odstupem věků,“ namítl jsem, „možná vám připadá, že seděli se založenýma rukama. Ale oni ten odstup neměli. Byli součástí procesu, který trval generace. Žili svoje individuální osudy, naplněné pletichami a bojem za udržení moci stejně jako pohlaváři dneška. Samozřejmě, že si uvědomovali, že je lidé počtem vysoce převyšují v době, kdy bylo ještě snadné příslušníky staré a nové rasy od sebe rozeznat. Jeden dokonale upravený s kultivovaným vystupováním a vysoce tolerantní, kdežto druhý nemytý, nečesaný, s chrupem, který dokázal trhat syrové maso, naprosto bezohledný, zato schopný přežít za všech okolností. Zádrhel byl v tom, že až na pár anatomických odlišností vypadali zástupci obou rasy stejně. Jakmile se noví naučili oblékat a chovat po způsobu starých, a oni byli velice přizpůsobiví, asimilace nabrala globální rozměr. Konečnému splynutí nemohli nositelé Turrafu zabránit. Stačilo několik generací a na Zemi zůstala jen jedna rasa. Ta, jejíž vlohy se projeví jako dominantní. Všechny staré civilizace vyrostly na nějakých troskách.“

„Pokud tedy devátá tabulka obsahovala záznam genetického kódu původní rasy, byly by střepiny Turrafu velmi cenné,“ řekla napůl nepřítomně.

„Fajn,“ broukl jsem. „Teď byste si měla trochu odpočinout.“

Zasněně civěla do prázdna. „Cože?“ Pak se vzpamatovala, narovнала se jako pružina. „Musím do práce,“ zasyčela.

Podíval jsem se na hodinky. „Ještě není ani šest. V osm si tam můžete zavolat. Dnes zůstáváte doma s chřipkou.“

„To je únos.“

„Ano, za současných okolností to nejmenší zlo. Věřte mi.“

„Vy nevěříte mně,“ namítla. Opatrně vstala, s vědomím, že musí došlapovat opatrně, se šklebila jako jezinka. Přešla k oknu, vyhlédla z něj na zpustlý a kopřivami zaplevelený průmyslový areál. „Chci domů!“ zaječela, až se trojitá vakuovaná neprůstřelná skla otřásla.

Musel jsem toho hodně vyřídit. Všechno to byly vážné věci. Měl bych vzít z trezoru tu injekci a konečně to vyřešit. Věděl jsem to od začátku, že to budu muset udělat. Zvlášť, když jsem jí toho tolik vyžvanil. Jenže...ona byla vlastně docela...zábavná.

Ztěžka jsem si povzdechl. „Ta noha by se měla stáhnout.“

Zatopil jsem v krbových kamnech, a přinesl obinadlo. Ovazoval jsem štíhlý kotník a srdceryvně řečnil:

„Vlastně jsem vám ještě nepoděkoval, Valentýno. Když jste mě na benzínce oslovila, reagoval jsem arogantně, protože jste mě svou bezelstností strašně zahanbila. Bylo to absolutně šokující, protože to bylo...nezištné. Samotného mě překvapilo, jak moc mě to vzalo. Myslel jsem, že jsem okoral...“

Opravdu mě moc mrzí, jak...hrubě jsem se vám včera odvděčil.“

V nastalém tichu jsem sám sobě v duchu udělal medaili za největší svini dne, protože jsem měl navzdory té hezké řeči v plánu ji napumpovat lomcovákem, o jehož vedlejších účincích darmo mluvit.

„Nikomu nic neřeknu,“ šeptla upjatě.

„Teď tomu sama věříte,“ připustil jsem, „ale zítra byste mohla zpanikařit. A jakmile by se do té věci vložila policie, ti, co mě hledají, by tu byli dřív, protože tady se prostě nic pod pokličkou neudrží. Ale hlavně byste přitáhla pozornost na sebe. Bylo by pro ně k nepochopení, že jsem vás nechal odejít jen tak.“

„A nezabil mě?“

„Radši vás prodám arabskému rejdaři,“ zavrčel jsem, zatímco jsem přikládal do krbu další polena, „i když na to jste příliš...svěhlavá.“

Vůbec můj vtip neoceníla. „Vůbec nejste můj typ.“

„Jasně, jezdím přece v otřískaném superbu.“

Dlouho mlčela a jen na mě civěla. Chápal jsem, že je to pro ni stresující, ale čas, který jsem chtěl dát Hideovi na rozmyšlenou, dávno vypršel. Bylo potřeba se pohnout z místa, a ona mě pořád zdržovala.

Připadal jsem si jako pod drobnohledem. Až jsem se nervózně otřásl.

Udělal jsem na ni soucitný obličej. „Bylo toho na vás moc, že?“ Podal jsem jí z police ovladač a pohodil jsem hlavou k velké telestěně. „Už to s tím myšlením nepřehánějte a pusťte si televizi. Musím telefonovat. Budu vedle.“

Zarputile se zašklebila a svalila se zpátky do polštářů.

Nechal jsem otevřené dveře, abych na ni viděl, a namačkal Hideovo číslo.

Nebral to. Pokud na starých názorech trvá, hon, který vyhlásil, pokračuje. Jestli zažil rozum, dělá personální čistky. To by mohlo hrát v můj prospěch. Telefon dál zvonil a nic. V mládí jsme se nesnášeli, protože Hideon míval problém s autoritami. Hlavně tou mou.

Pro případ, že bych musel rychle pryč, jsem seběhl do zbrojnice, vybrat něco lehčího sebou. Valentýna v konferenčním salonku mezitím znovu usnula. Hodil jsem na ni deku, jenom něco zamumlala a spala dál. Přinesl jsem si Benediktin notebook a odeslal několik všedních pracovních e-mailů o realizovaných projektech. Po tom tsunami Benediktiných jidášských mailů, které jsem všem přeposlal před dvěma hodinami to asi vypadalo podivně. Ještě jsem poslal do centrály ve Vídni strohý formální dopis, ve kterém jsem oznamoval, že princezna se už nevrátí. Jestli jim Hideon udělal nabídku, aspoň je to znejistí. Mela začala, a já věděl, že mi nezbude, než se jí brzy postavit.

My, denneové se od lidí až na těch pár vloh příliš nelišíme. Ale naše plodnost je tak nízká, že mezi sebou už děti mít téměř nemůžeme. Musíme si brát za partnery lidi, příslušníky mladší rasy. Naše vlohy v plné míře dědí jen zlomek potomků. Valná většina míšenců přenáší dispozice dál, ale u potomstva zůstávají latentní. Regenerace původního nezmutovaného segmentu chromozomu X dávala naději i míšencům, jejichž vlohy zůstávaly latentní, jako byla Benedikta. Získáním originální předlohy genotypu by se naší rase opětovně podařilo opanovat Zemi.

Na rozdíl od klasických plánů po hegemonii jsem prosazoval nenásilnou diskrétní koexistenci starší rasy uvnitř masy té mladší, a kdysi jsem dokonce tyto teze hlásal i veřejně, což ze mne v očích sestry, Hideona i dalších dělalo blázna. Teď už si své ideje naštěstí nechávám pro sebe. Nepochyboval jsem o tom, že v případě úspěchu našich genových manipulací, bychom dokázali mladší rasu převálcovat. Posunuli bychom ji do role chovného stáda. Jenže pokud bychom to udělali, brzy bychom se dopracovali tam, kam naši předkové v době před kataklyzmatem.

Moje myšlenky dvakrát po sobě přerušilo vyzvánění mobilu. Tobiáš. Rozhodl jsem se ho ignorovat. Už bylo světlo, když jsem před osmou probudil Valentýnu, aby se omluvila v práci. Lhala bez uzardění, jako by dělala denně. Když uviděla můj ohromený výraz, pokrčila rameny. „No co? Něco takového nezažiju každý den. A s tou nohou stejně nikam nemůžu.“ Pak se odbelhala do kuchyně s tím, že prostuduje obsah mrazáků. Vyvedla mě s tím s konceptu. Na zlomek vteřiny jsem zauvažoval nad možností si ji nechat. Takový absurdní nápad.

V tuto dobu už by se obsah Benediktiných mailů prokazující její dvojakost a trojakost měl dostat k adresátům. Zasedl jsem k notebooku, abych zjistil, co jsem napáchal. Ve schránce byly tři reakce. Clement psal z Říma, abych zůstal zalezlý, a abych nikomu nevěřil. Tobiáš žádal, abych mu zvedl mobil, nebo alespoň napsal, kde jsem. Od Renaty došla úpěnlivá litanie, abych okamžitě přijel na středisko v Chrlicích umravnit Tobiáše. Psala, že do práce se dnes ráno nikdo nedostal, mail prý posílá z kavárny. Tobiáš do areálu nikoho nepustil, nechává vyklízet budovy s odůvodněním, že tam Konkurence nastražila bombu. Policii se to nehlásilo, vše řeší jen naše ochranka. Bylo jasné, že ve skutečnosti hledá střepiny. Právě se načítala další pošta, když zazvonil můj telefon. Tentokrát jsem to vzal, protože to byl Hide. „Četl jsi poštu?“ zeptal jsem se.

„Čert vem poštu. Nastaly nové okolnosti.“ Jeho hlas se téměř ztrácel ohlušujícím rámusu.

„Že by čistka řála do živého?“ rýpnul jsem si.

„Čistka, je oproti tomu, co řešíme, prkotina. Zůstaň na místě, za chvíli přistanu na střeše.“ Takže to rytmické dunění byly rotory vrtulníku.

„Jak jsi mě sakra...“

„Ten notebook. Nikdy jsem Ditě úplně neuvěřil. Prostě se mi to hodilo. Jenomže teď musí malichernosti stranou.“

Přistoupil jsem k oknu a podíval se na oblohu. V tom, co jsou malichernosti a co ne, jsme se Hide a já názorově rozcházel. Najednou mi představa Valentýny nadopované lomcovákem připadla nesnesitelná. Přemýšlel jsem, jestli bych ji před nimi stačil dostat pryč. Na ocelově šedém podzimmím obzoru se objevil černý puntík.

Vletěl jsem do kuchyně. Právě něco vkládala do mikrovlnné trouby. Popadl jsem ji za ruku a vlekl směrem na chodbu. „Letí sem vrtulník.“

„Au,“ zaúpěla, „moje noha!“

Vzal jsem ji do náruče a uháněl ke schodišti.

„Budou mě chtít zastřelit?“ zajímala se.

„Ne, ale bude lepší, když tě tu nenajdou.“

Posunula si brýle na kořen nosu. „A tebe budou chtít zastřelit?“

„Samozřejmě, že ne,“ odbyl jsem ji cestou do sklepa. „Auto necháš tady, během týdne ti ho někdo přiveze. Dole mám rezervní tenisky. Je tam technický východ. Na ulici se dostaneš přes starou vrátnici. Přistanou na střeše a já je zdržím, půjdu jim naproti. Všechno stihneme...“

„Už se nestaráš, že bych něco řekla?“

„Stejně by ti nikdo nevěřil.“

Rámus z rotorů už pronikl i skrze super zvukotěsná okna.

Tenisky jí byly velké, ale pořád lepší, než ty její jehly. V kotelně jsem odblokoval alarm a ukázal na dveře. Vtlačil jsem jí do dlaně svazek klíčů. „Obejdi budovu doleva a běž k tomu bílému strážnímu domku vsazenému do zdi. Je tam prosklená chodba, vede přímo na ulici. Alarm už je mimo, zámky normálně odemkneš. Projdeš chodbou, další dveře, a jsi venku.“ Zírala na mě bez hlesu, rty se jí chvěly.

Rámus sílil, budova ač vyztužená, vibrovala. Dostrkal jsem ji ke dveřím.

„Už běž,“ zasyčel jsem a otevřel jsem dveře dokořán.

Opatrně se vybelhala ven. Ještě se otočila: „Uvidím tě ještě?“

„Ne. A na charitu se příště vykašli.“

Zazněla rána, jak vykopli dvířka na střechu. Taky mohli počkat, až civilizovaně odemknu. Ještě, že jsem odpojil ten alarm. Byl napojený na centrálu v Chrlicích, kde pořád řádl Tobiáš. Pomalu jsem jim do schodů kráčet v ústrety.

Byli jen tři. Hideon, můj bratranec přes dvě kolena, drobná brunetka s pichlavýma očima, jejíž jméno jsem už zapomněl a Mnislav, řečený Mnich, který vzhledem ke své rozložitosti příliš asketicky nepůsobil, Hideova pravá ruka už po celé věky. Ačkoliv venku fičel studený říjnový vítr, pánové měli na sobě košile s krátkým rukávem a bermudy v safari stylu, dáma letní šaty na ramínka. Vypadali, jako kdyby před chvílkou vystoupili z letadla, které je přineslo z tropických krajů. Hide stále ve výborné sportovní kondici jako před deseti lety, kdy jsem ho viděl naposledy, zamával taškou s notebookem: „E-maily jsem si četl v letadle. Taky jsem jich pár napsal, a další zase dostal. Hon na tebe jsem odvolal, ale část tvých i mých lidí si jede po svém. Prostě absolutní zmatek.“

„Zatím vím jenom o Tobiášovi,“ řekl jsem, když jsem je přivedl do konferenčního salonku.

„Převrací na ruby tvoje Chrlice,“ ušklíbl se Hide.

Pokrčil jsem rameny. „Ať se zabaví, než si ho podám. Podle těch mailů dělal pro Benediktu od samého začátku. Mohl by vědět, kdo má na svědomí mou rodinu. Pokud to neudělal on sám.“

Tmavovlasá se v měkké pohovce neklidně ošila. „Ted' není čas na staré křivdy, sire.“

„Deset let starou nepotrestanou trojnásobnou vraždu,“ opravil jsem ji.

„Je rozrušená,“ mávl rukou Hide, „musíš ji omluvit.“

„Řekne mi někdo, co se děje?“ otázal jsem se.

„Ukážeš nám svoje střepiny?“ zavrnl Hide.

Přinesl jsem z trezoru fotky sedmičky a osmičky. Když se dosyta pokochali, vyzval jsem je, aby mi řekli, co se děje. „Doufám, že tu poslední už máte,“ pokračoval jsem.

Ponuré pohledy, kterými se navzájem počastovali, mě měly předem připravit na nejhorší.

„Tvůj telefonát mě zastihl v Indii,“ přerušil mě Hide, „v severním výběžku státu Madhjadpradéš. Tady s Monikou a Mnichem tam strávili dva měsíce. Asi před dvěma lety se několik abiturientů ságarského technického institutu, z toho tři dolaroví milionáři a dva špičkoví vědci, rozhodlo, že si z hecu sestrojí vlastní družici. Vybudovali soukromou kosmickou laboratoř a dokázali to. Původně měli domluvené, že Višnu vynese na orbitu čínská raketa. To by ale museli čekat, a to se zvyklým padesátníkům nechtělo. Jeden z nich měl obchodní vztahy v Latinské Americe, a domluvil družici výlet se sondou Conqueror.“

„Tu, co vypustili Argentinci v srpnu?“ ujišťoval jsem se.

„Conqueror nese družice, které vypustí, až bude míjet gravitační pole Jupitera,“ dodala Monika.

„S nimi i Višnu,“ broukl Mních.

„Jeden z těch nadšenců byl totiž v době studií na stáži v Rakousku. Zatoulal se tam na skládku,“ řekl Hide. „Dát střeptinu do sondy mu přišlo jako dobrý nápad.“

„Určitě máte průvodní dokumentaci. Indové si přece nějakou věst museli,“ skoro jsem šeptal. „I v garáži, když se kladivem a majzlíkem na koleně vyrábí vesmírná družice, existují technické výkresy, a i to haraburdí, co se vkládá jako důkaz o nekonečné inteligenci tvůrců, se před tím fotí...“

„Prohrabali jsme se ve všem,“ povzdechl si Mních. „Čandra Hátrahaši tam střeptinu vložil na poslední chvíli. Jediná fotka,“ sáhl do kapsičky od košile a položil na stůl vedle talíře s koláčky pro Valentýnu, malou ohmatanou černobílou fotku s ohnutými růžky, typický kousek z rodinného alba.

Fotka zachycovala skupinu mladých lidí někde ve střední Evropě na dece u vody. U hromady zavazadel a bot se válely knihy, a mezi předměty ležela věc, která svým tvarem a reliéfem dokázala vyvolat arytmiu každému z nás... „Pětadvacet let stará,“ zamručel Mních. „Je tak neostrá, že...“

„Sonda už fičí směrem k oběžné dráze Marsu,“ dodal sklesle Hide. Bylo na něm vidět, že ho to vzalo. Kdybychom se před deseti lety nerozdělili, bylo by všechno jinak. A on to věděl.

„Padesát let práce,“ vzlykla Monika.

„Musíme dát dohromady alespoň těch osm,“ řekl jsem, „a potom zkoušet modely. A mezitím hledat v Čandrově okolí, jestli přece nezůstala nějaká lepší fotka.“

„Nic jiného nám nezbude, sire,“ souhlasil ponuře Mních.

„Testování variací zabere dlouhý čas a nemáme jistotu úspěchu, ale to jsme vlastně neměli nikdy. Je to pořád lepší, než nedělat nic,“ řekl jsem.

„Ale naši,“ zasyčel Hide, „by se to takovým způsobem dozvědět neměli.“

Mlčky jsem přikývnul. Hlavně ti nejstarší už byli netrpěliví. Otravovalo je držet se stranou, zatímco plodnější mladá rasa pořád víc společný prostor decimuje. Kdyby porušili pravidla, a zapojili se do veřejného života, slávu, peníze a respekt by získali s nohem menším úsilím, než lidé. Kolikrát se ten vzorec v dějinách už opakoval? Každý našinec, kteří se takto vyšvihl, se dříve nebo později neudržel a svoje vlohy využil. Některým to prošlo, jiní byli za exoty, a další, co dokázali měnit strukturu jednoduchých sloučenin pouhou myšlenkou, skončili na hranici. Jenže teď je jiná doba. Jakmile je někdo příliš výrazný a není to bulvární hvězda, je podezřelý. To, co lidé dříve pokládali za rejdy temných sil, dnes můžeme maskovat maximálně technologickými hračkami. Kdybychom nepoužívali nástroje, které umožňují působit „normálně“ jako kontaktní čočky zabraňující nám paralyzovat labilní jedince pouhým pohledem, lidi by si naši zvláštnosti prostě všimli. A dokud nemáme v hrsti preparát na reparaci poškozených sekvencí, které do populace vnesli kříženci, nemůžeme si vyskakovat. Je otázkou, jestli to není takto lepší.

„Musíme je zaměstnat, aby neměli prostor na excesy,“ navrhol jsem. „V Evropě bychom v sanacích jeli podle plánu, v Americe ve facility by se taky nemuselo nic měnit. Než stanovíme koncepci testů a než se dohrabeme k prvním hmatatelným výsledkům, budeme informace o tom, co se stalo, uvolňovat postupně. Nikdo nejsme úplně „v pořádku“. Každý z nás má v rodině někoho, kdo se narodil „neschopný“ nebo jen se špetkou vloh jako byla například Benedikta. Právě takoví ale mají největší ambice se mocensky realizovat, jako kdyby si chtěli deficit vykompenzovat. Tyto rodinné příslušníky musíme chránit nebo spíš ohlídat nejvíc.“

„Svoláme všechny na jedno místo, odhalíme Benediktino spiknutí, obnovíme původní cíle. Nejlepší bude původní mateřská centrála v Bostonu,“ řekl jsem. „Postačí k přesunům dva dny?“

„Radši tři,“ broukl Mních, „nejvíc se zdržíme my tady.“

„To je pravda,“ ušklíbnul se Hide. „Musíme dát do prádku tvůj binec v Chrlících.“ Pomyslně mi tím podával ruku ke smíru. Nehnul jsem ani brvou, jako by tu snad mohla být jiná možnost. Obrátil jsem oči v sloup. „Jestli si myslíš, že nestačím na pár kverulantů...“

„Je jich celkem dvanáct,“ usadil mě Mnich s telefonem u ucha. „Šest je našich, čtyři včetně Tobiáše jsou vaši, sire.“

„Vybavení tady, doufám, máš?“ ušklíbnul se Hide.

„Co hrdlo ráčí,“ odsekl jsem.

Všichni jsme vstali.

Rachot z chodby mě přinutil sáhnout po pistoli. Mnich v tu chvíli už byl ve dveřích. Že by měli ještě někoho v záloze? Ale Monika s Hidem vypadali stejně překvapeně jako já.

„To je kdo?“ hřimal Mnich, který se vynořil z chodby vlekoucí vyděšenou Valentýnu.

Dřív, než jsem stačil odpovědět, že je to moje hospodyně, co neumí anglicky, začala mu Valentýna, pochopitelně anglicky, i když s moravským přízvukem, spílat.

„Všechno slyšela, sakra,“ zavrčela Monika, „mohl jste nás upozornit, sire.“

Ukázal jsem na dva prázdné hrnky od kafe a talíř koláčů. „Myslel jsem, že je to zjevné.“

„Zelenooká,“ uchechl se Hide.

„Ví o ztracené střešině. Zvyšuje riziko,“ poznamenal ponuře Mnich.

„Je zelenooká,“ zopakoval jsem škrobeně Hideovu narážku, „a je... moje.“

Mnich Valentýnu konečně pustil a já ji pevně drapl za ruku, i když se trochu vzpouzela. Poslal jsem je do zbrojnice, aby si vzali, co potřebují. Sejdeme se v garážích. Oni si vezmou opancéřovaný Mercedes, my s Valentýnou její Passat. Nestačil jsem zírat, jak snadno to skouslí.

Konečně jsme zůstali v místnosti sami, Valentýna a já.

Vypadala nazlobeně a zklamaně. „Měla bys být našťvaná především na sebe,“ řekl jsem. „Co tě to, proboha, napadlo, se vracet? Uvědomuješ si, že teď už tě vážně nemůžu pustit?“

„Vidíš ve tmě,“ hlesla.

„No a co?“

„Ty a tvoji kumpáni. Včera jste se všichni pohybovali v lese v šíleném terénu v úplné tmě. Dokonce ani tady, než jsem ztratila vědomí, jsi světlo nepotřeboval. To není normální.“

„Pro mě to normální je.“

„Nejsi člověk.“

Otráveně jsem zasupěl: „Nejsem o nic horší.“

Netrpělivě potřásla hlavou. „Když mi venku došlo, že je to všechno pravda, musela jsem se vrátit. Potřebovala jsem si ověřit, že nejsem cvok. A taky bys měl vědět, že Cloud je daleko nebezpečnější, než si myslíš. Když se mnou mluvil, díval se mi do očí...“

„Pokoušel se tě uhranout,“ přerušil jsem ji, „ale nezabralo to. Na tebe ne.“

„Proč?“

„Zkoušel jsem to taky,“ povzdechl jsem si. „Když jsem tě na benzínce žádal, abys jela domů. Jenže máš zelené oči. Někde v tvém rodokmenu byl jeden z nás. Proto jsi imunní. Hide a spol. mají za to, že o nás všechno víš.“

Tvář se jí nenávistně stáhla. „Jsem ráda, že tu střešinu nedostanete,“ šeptala. „Nelíbilo by se mi, kdyby se takoví jako Cloud dostali k moci. A už vůbec by se mi nelíbilo, kdyby byli ještě silnější.“

„Tomu docela rozumím,“ přikývnul jsem.

Popošel jsem ke schodišti a zaposlouchal se, jestli jsou ti tři ještě ve zbrojnici. Ještě tam byli.

„Musím si něco zařídit. Počkej tady a nic nezkoušej,“ nařídil jsem jí.

Tvářila se zmateně a našťvaně zároveň. Trochu mě bodlo u srdce, ale ona není ze skla.

Zašel jsem do kanceláře s trezorem. Dole pod svazky bankovek ležela obyčejná kartonová složka. V ní mezi starými dopisy jsem vybral dvě fotografie. První asi pětadvacet let stará zachycovala skupinu mladých lidí u vody. Na dece se válely knihy a taky předmět povědomého tvaru s povědomým reliéfem. Jednalo se o dvojče fotky, co Mnich našel v Čandrově albu. Tato fotka byla ostrá, protože

jsem ji pořídil já sám před dvěma měsíci, než jsem Čandru uhranul, aby střešinu na poslední chvíli uložil mezi předměty do schránky družice. Reliéf symbolů na fotce byl zřetelný, dal by se použít na přepis.

Uhlíky v krbu v konferenčním salonku ještě doutnaly.

Už jsem fotky vkládal do krbu, když mi dýchla na krk. „Ale to vypadá jako...“ hlas se jí zadrhl.

Ženská všetečná, okamžitě jí to zapálilo.

„Pšššt,“ sykl jsem. „Musí se to zničit.“

V několika vteřinách z pokladu nedozírné ceny zbyly lehké bílé šupinky.

Podívala se na mě úkosem: „Za koho vlastně kopeš?“

„Za vítězství zdravého rozumu, Valentýno. Mám lidi docela rád. Kdybych už sto padesát let nedržel našince na uzdě, Země by vypadala jinak. Ujišťuju tě, že se stejně podaří devítku domodelovat. Ale čím déle nám to bude trvat, tím líp pro všechny.“

„Nám?“ Ostražitost jí v hlase zůstala, ale to zklamání, které jsem tam cítil ještě před chvílí, bylo najednou... pryč.

„Už tě nemůžu pustit.“ Hlavně jsem nechtěl.

Dlouho se na mě dívala. Zase zdržovala. Ve chvíli, kdy jsem jí už už chtěl popohnat ke garážím, vystrčila bradu a prohodila: „Takže Waste-strain?“

„Jistě,“ zahlaholil jsem, „schopná analytička se bude hodit.“